

BOEKDEEL V

HET HAR – MAGEDON

Zes boeken zijn één verhaal van een jonge, briljante onderzoeker Moordzaken van Antwerpen die ongewild het lot van de Mensheid in zijn handen heeft en daarvoor duizenden jaren terug naar zijn schimmige familieverleden moet gaan om de Armageddon tegen te houden en een angstaanjagende confrontatie moet aangaan met de Tegenstander Seïrdo, de belichaming van het zuivere Kwaad.

Openbaring 13:11, “En ik zag een Beest opkomen, uit de aarde, en het had 2 horens, als die van het Lam, maar het sprak

Afbeeldingen eigendom van Remo Pideg tenzij anders aangegeven

*Er is geen groter verdriet dan zich, in
dagen van ellende, de tijden te
herinneren toen men gelukkig was.*

Dante

Geschied voor lezers vanaf 15 jaar

Deze paperback of E-publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar gelezen worden. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige opruiende teksten in te lezen. De auteur waarschuwt dat sommige hoofdstukken zeer sterk aangrijpend of pure Halloween horror met spoken en geesten en de ijzingwekkende figuur van Piet de Dood met zijn zeis.

Niets in deze uitgave mag worden gekopieerd op gelijk welke drager dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever. Elke illegale kopie zal worden vernietigd en bestraft volgens de auteursrechten wegens plagiaat.

Beste lezer(es),

Dit boek dat u gaat lezen telt in principe meer dan tweeduizendvijfhonderd pagina's. Maar aangezien het boek dan te dik zal zijn en te duur om te verkopen, is het verdeeld in vijf opeenvolgende boeken. Het is in feite wel een luguber verhaal met een mix van pure horror, vriendschap, liefde, verdriet, humor, soms erg cynisch en sarcastisch. U kan het omschrijven als een leuk fantasie verhaal over een integere Antwerpse politierechercheur met zijn vrienden maar het ganse verhaal is gebaseerd op mijn nachtelijke hersenspinsels en vele hoofdstukken benaderen de waarheid. Ik begon deze boeken te schrijven in 2015 en u zult tot uw verbazing merken dat vele gebeurtenissen overeenstemmen met de huidige gebeurtenissen en omstandigheden. Is het daarom slechts een heel fantasieboek? Neen... helaas niet. Vele situaties gebeuren thans ook heden te dage en ik vrees dat dit het begin is van een wereld omvattende crisis is. Hoe het ook zij... de wereld zoals wij die kennen zal definitief ten einde zijn en het is absoluut géén leuke wereld die we tegemoet gaan. Sommige mensen noemen me een helderziende maar dat ben ik absoluut niet. Mijn dromen zijn soms aangedikt met fantasieën. Sommige achtergronden in de geschiedenisfragmenten zijn wel degelijk echt met uitzondering van de personen die erin voorkomen.

U kunt dit boek beschouwen als een horrorverhaal maar wees wel beducht op sommige nog niet plaatsgevonden gebeurtenissen, want deze zullen ongetwijfeld zeker gebeuren. Nogmaals... ik ben geen helderziende. Mijn manieren om de toekomst te kunnen zien zoals het gaat verlopen berust op massapsychohistorische algebraïsche berekeningen met wiskundige statistieken en deels kwantumfysisch. Bovenal hoop ik dat u het een boeiend horrorverhaal zal vinden.

Remo PIDEG

Antwerpen, 26 november 2018

PROLOOG

Dit boek gaat over een uitmuntend Antwerps rechercheur *Moordzaken* die door een stom toeval van een Cold Case oog in oog kwam met zijn eigen duistere familieverleden. Vijf personen spelen daarin de hoofdrol. De rechercheur Dominique Degryse, door de vrienden kortweg ‘Dom’ of minder vaak ‘DeeDee’ genoemd, zijn rechterhand inspecteur Willy Lemmens, zijn eeneiige tweelingzus Donia Esyrged, Kurt Steinwalz en de schouwarts (*lijkschouwer*) Dorrie Verbraecken. Hij laat zich liever Doc noemen. Dominique is de enige die zijn echte voornaam kent.

Denkt u soms ook wel eens dat elke geniale uitvinding, wereldgebeurtenis, vreemde ontwikkeling niet zomaar toevallig gebeurt en dat alles een oorzaak als gevolg kan hebben? En wie kent er het oeroude spreekwoord ‘*kleine oorzaken hebben grote gevolgen*’, niet?

Het familiediaspora van Dom draagt een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich, doorheen de eeuwen, tot zelfs lang vóór Christus. van een hemels concert. Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kàn en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.

Over zijn eigen jeugd en verleden weet de capabele politieman zelf haast niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een ‘Cold Case’ die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo’n oude Cold Case naar de ‘Stofkamer’, waar onopgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de ‘Papierversnipperaars’ verhuizen. Maar dit... dit ging om een moord op een politieman, zowat veertig jaar geleden. Deze leemte kon de dienst Moordzaken zich niet veroorloven. Een vermoorde politieman was immers een smet op het blazoen van de politie. Nu alle

dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke onopgeloste dossiers een tweede of vaak zelfs een derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in almaar moeilijker posities op alle mogelijke vlakken dumpen. Maar wat was de trigger van al deze vreemde gegevens? Wanneer is het allemaal begonnen? Daarvoor zullen we zelfs moeten teruggaan tot een bepaald punt in het schimmige verleden van het Bronstijdperk, circa 300 jaar VC...

Verklaart de vondst van de Ark van Noah op de Turkse vulkaanberg Ararat door een legeraanvoerder die Gryyse heette en afkomstig was uit de Kaukasus de trigger die nooit had mogen gebeuren?

Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk resulteren in een niets ontziende wereldoorlog, infectieuze rampen, rassenrellen rond het jaar 2020? Alleen de Tijd zal het ons kunnen leren...

Remo PIDEG

HAR - MAGEDON 2022

Maandag 4 november 2019 Liesje Hoogmans, de onderzoeksrechter nodigde Dom uit voor een afspraak op haar bureau...

DE APOCALYPS GAAT ONGEMERKT BEGINNEN

Dom dacht elke dag aan zijn zuster en dat voelde erg pijnlijk aan. Hoewel de Profetie achter de rug is, had de rechercheur nog steeds het stringente gevoel dat het niet afgelopen is. Maar wat precies hij nog zou moeten doen is hem een raadsel. De herstellingswerken aan zijn woning schieten vrijwel goed op. Dom had Willy uitgenodigd om voorlopig zich te domiciliëren op zijn adres tot hij zelf verder kan. Willy is daar heel graag op in gegaan maar Doc prefereerde terug te gaan wonen in zijn eigen huisje. Ze hadden besloten twee keer per week samen te komen om de ontwikkelingen op te volgen. Maar na Allerheiligen kreeg Dom een telefoontje van onderzoeksrechter Liesje Hoogmans met het dringende verzoek op vier november langs te komen. Dit stoorde Dom wel maar hij dacht er niet aan dit te negeren...

“Het is exact vijf weken geleden dat we Kurt en Donia nog hebben gezien. Ik hoop dat ze het nog steeds goed maken. Heeft Kurt zijn wapen en benodigdheden meegenomen, Chef?”, vroeg Willy plots terwijl ze beiden TV keken. Dom schrok op van de vraag en dacht er over na.

“Tuurlijk Willy... Kurt is er de man niet naar om onbetuigd naar een zeer gevaarlijk gebied te gaan. Ik zag hem de avond voor hun vertrek dertig kogelladers vullen met die verboden Dum–Dum moordtuigjes. Met zo één kogel kan hij heel makkelijk een T–Rex naar de Filistijnen jagen, denk ik.”, mompelde Dom ietwat aangedaan en keek verder TV. Hij noteerde alle belangrijke nieuws items. Op dit moment kon Dom nog niet veel uitrichten tegen de komende Apocalyps.

“Hmm... dan hoop ik dat hij dat monster kapot geschoten heeft vóór ze allebei...”, Willy kon zijn zin niet afmaken. De gedachte dat de twee mensen opgegeten zijn...

“Vóór ze allebei opgegeten werden...”, maakte Dom Willy’s zin af zonder op te kijken. Willy schrok van de koelbloedigheid van de Chef. Het was tenslotte ook zijn geliefde zus die met vriend Kurt was meegegaan. Dom dacht er niet meer aan en ergerde zich aan de klungelige formatiepogingen voor een nieuwe regering.

“Gaat dat spelletje langdurige formatiepogingen opnieuw beginnen vroeg Dom zich af. Vorige verkiezingen duurde het vijfhonderdeenveertig dagen vóór er een nieuwe regering werd gevormd.”, grauwde Dom nogal boos.

HET ARMAGEDDON ZAL UITBREKEN IN 2022, TENZIJ DOM...

“Ik vrees dat het dit keer nog langer gaat duren Chef.”, mompelde Willy. Dom roloogde naar het plafond. Hij wist niet wat hij daar nu op diende te antwoorden. Plots begon Dom zijn smartphone een purrr-purrr serenade van zijn overleden kater Snorretje.

“Met Degryse, hallo?”, startte Dom de telefoon dialoog. Hij vroeg zich af wie er nu nog zo laat belde. Dom was ook niet goed gezind omdat het appje met de

contactenlijst per ongeluk werd gewist. Uiteraard was het zijn eigen schuld, dikke bult, riposteerde Dom tegen zichzelf.

“Goede avond meneer Degryse, ik wilde u eens bellen of alles in orde is en dat alle nalatenschappen goed geregeld zijn. Mevrouw Verweyen is deze namiddag overleden, naar de wens van haar vermoorde echtgenoot Gaston Bomans. Ze zal begraven worden in hetzelfde graf van Gaston. Zo kunnen ze in de dood nog verenigd blijven. Alles is goed met u?”, vroeg mevrouw Liesje Hoogmans bezorgd. “Ja hoor, maar edelachtbare... u belt niet om over koetjes en kalfjes te praten. Wat kan ik voor u doen?”, vroeg de rechercheur, diep borend naar de kern van de zaak. “Dat klopt Dom... ik wilde u vragen of u morgen om negen uur stipt, zich kan aanbieden op mijn bureau. Ik wens u te spreken over enkele uiterst belangrijke dingen. Past dit voor u?”, vroeg de onderzoeker ietwat beschaamd. Dom schrok van de intonatie van haar stem. Liesje was gevreesd en gekend als een keihard onderzoeksrechter. Schaamte of timiditeit hoorde niet bij haar!

“Ik zal er zijn edelachtbare. Mag inspecteur Lemmens er bij zijn?”, vroeg Dom mat.

Er klonk een korte pauze. Dom wist zo al dat de aanwezigheid van Willy niet gewaardeerd is maar hij maakte er een punt van. Hij wilde niets meer achter Willy's rug doen. Die tijd is voorgoed afgelopen.

“Ja, meneer Lemmens mag er zeker bij zijn, geen probleem. Mag ik u beiden dus morgenvroeg om negen uur stipt verwachten?”, vroeg de magistraat nogmaals. Dom bevestigde het uitdrukkelijk en swypte zijn toestel offline. In het kort bracht de rechercheur Willy op de hoogte. Deze laatste viel uit de lucht.

“Heeft de edelachtbare u niet verteld waarover de zaken gingen?”, vroeg Willy.

“Nee... helaas niet maar ik vermoed dat ze gaat vragen of we terug komen werken. Enne... mevrouw Verweyen is geëthanaseerd op verzoek van wijlen onze baas en samen met hem begraven in het zelfde graf. ”, antwoordde Dom en keek terug naar de TV. De inspecteur dacht daar over na. Het was inderdaad beter voor Sandra Verweyen. Ze was zich van niets meer bewust en had zelfs geen heldere momenten meer. Maar Willy vond het wel vreselijk zo'n barmhartige en legale moord. Hij was net als Doc en Dom ronduit tegen euthanasie. Dat Doc er vierkant tegen was kon hij ook goed begrijpen. Het was niet alleen om het lijden van een mens te verlichten maar vooral omdat de Eed aan Hippocrates dat

verbiedt. En Doc was nu eenmaal een grote conservatief op dat gebied, wist Willy. Het vooruitzicht om terug te gaan werken stond Willy enerzijds aan maar anderzijds ook niet, vooral niet omdat de puzzelstukken van de Chef nog steeds niet allemaal geplaatst zijn...

Kurt en Donia werden in een tijd geslingerd die op het Late Krijt lijkt maar het niet is...

Er klonk een heftig geknetter en plots lagen er twee mensen in het hoge opgeschoten gras waar ook enorme varens groeiden. Geen van beide mensen herkenden de plaats, hoewel het net dezelfde plaats was waar ze vorige keer zijn geweest. De bomen waar ze vorige keer hun toevlucht hadden waren er niet. En die ondiepe plas leek er wel te zijn maar veel groter. Kurt had een leerboek in zijn ransel gestoken over het Late Krijt waar ze vorige keer waren.

Het einde van het Dinosaurus-tijdperk nadat de Tijdsanomalie hersteld werd

“Ik ken het hier niet Kurt. Zijn we wel op dezelfde plaats als vorige keer?”, wilde Donia weten. Kurt antwoordde niet en leek de omgeving ernstig te bestuderen. Hij liep traag naar de waterplas die nogal bewoog door springende visjes.

“Coquinaria... Dat is het soort prehistorische voorns die de Spinosaurus graag at. Ik denk Donia... we zitten wel op dezelfde plaats als vorige keer. Toen zaten we aan het einde van het Krijt tijdperk. Hier groeien voornamelijk reuzenvarens en naaldbomen. Dit moet nog een vroeger tijdperk zijn... het einde van de Trias en het begin van de Jura. Na de Jura komt het Krijttijdperk. Het Trias is een periode in de geologische tijdschaal van ongeveer 251,9 tot 201,3 miljoen jaar geleden. In de Jura waren in het begin nog niet veel T-Rexen. Die kwamen pas opzetten in het late Jura of begin Krijt en die waren ook niet zo groot als wij vorige keer zagen. Maar... volgens dit boekje zijn er nog gevaarlijkere dino's, iets kleiner dan de T-Rex doch eentje die erg snel kon lopen tot zelfs 55 km/u. In vergelijking daarvan is de Rex een traag en plomp gevaarte die nauwelijks vijftientig kilometer per uur haalde.”, vertelde Kurt.

“En hoe heet dat gevaarlijkere beest?”, vroeg Donia bang geworden. Kurt keek haar geruststellend aan. Hij begreep dat zijn geliefde erg bang is geworden en dat gold ook voor hem zelf.

“Allosaurus... een zeer venijnig roofdier met naar achter gekartelde vlijmscherpe tanden. Hij laat zijn staart niet over de grond slepen zoals de Rex. Normaal gezien zou de Allosaurus een dominante diersoort zijn. Er zijn heel veel fossielen gevonden van de Allosaurus, zelfs gehele skeletten. Dat betekende dat ze in hun tijd wel domineerden. Er zijn fossielen gevonden van aangevreten karkassen van oude Rexen en de bijtsporen waren van de Allosaurus.”, schoolmeesterde Kurt. Donia huiverde er van. Ze wilde die beesten niet tegenkomen.

“Kurt... zou jij die smartphone en watch hier niet kunnen achterlaten zodat we naar een volgende Poort van het Verleden kunnen zoeken? Misschien overleven we wel zodat we terug naar Dommie kunnen gaan?”, stelde Donia voor. Kurt schudde het hoofd. Eigenlijk was dat een Mission Impossible. Terug Jezus zien en telkens de Poorten zoeken voor de volgende sprong? Het leek hem wel interessant maar helaas ondoenbaar. Zo legde hij het ook uit aan Donia. Maar die liet zich niet snel uit het veld jagen. Ze bleef er van overtuigd dat ze het konden halen.

“Donia lieverdje... Het was extreem moeilijk met de anderen er bij en bovendien was er de Doctor die ons telkens een energiespuit gaf als we honger, dorst en aan vermoeidheid leden. Die dingen hebben we niet meer. Hoe kunnen we dan in godsnaam overleven? Vertel jij me dat maar eens een keer.”, vroeg Kurt. Donia zweeg maar Kurt merkte dat ze het nog niet uit haar hoofdje had gezet. Onverwacht greep de jonge vrouw haar ranseltje en haalde er iets uit. Kurts ogen werden zo groot als schoteltes toen hij begreep wat ze daar in haar handen had. De energiespuiten die hen vorige keer hadden geholpen.

“Ik heb er zo twintig stuks. Papatje had ze me gegeven, mogelijk in de felle hoop dat we nog zouden kunnen terugkomen. En geloof me vrij schat... ik ben absoluut niet van plan hier bij de pakken te blijven en wachten tot zo'n groot vreetbeest goesting krijgt zijn scherpe bieten in mijn en jouw prachtige mannelijke lijf te planten. Forget it, maatje. Gooi die smartphone en smartwatch op de plaats waar je ze vorige keer hebt gevonden en dan gaan we de volgende poort zoeken. Vooruit lieverd.”, drong Donia aan.

“Eén probleempje... waar exact dien ik die dingen te gooien? Voor zover ik zie die die waterplas nu veel groter dan in het Late Krijt waar wij toen met zijn vijven zijn geweest.”, wierp Kurt op.

“Ach meneertje rekenwonder... vorige keer had je toch zeer precies de referentie- en coördinatiepunten vastgelegd. En ik denk dat die gegevens nog staan in dat machientje dat je moet wegslijten.”, bitste Donia ietwat kregelig. Kurt haalde zijn schouders op en swypte de app met de ingevoerde gegevens. Hij bestudeerde de ligging en mat de afstanden. Het apparaat diende exact neer te komen op een radius van tien meter. Maar het is dat niet wat Kurt zorgen baarde, wel de afstand vanaf de oever tot de plaats waar het loopfontje en het elektronisch digitaal horloge dienden neer te komen. Het was nogal ver van de oever af. De waterplas was in al die eeuwen kleiner, modderiger en vuiler geworden. En de vraag... hoe diep is die plas op dit moment?

Kurt en Donia op de plaats waar ze vorige keer waren

Toen die smartphone door Willy gevonden was, schatte Kurt het midden van die plas nauwelijks een meter of anderhalve meter diep. Hoe diep zou het midden van die plas nu zijn? Zes a zeven meter? Misschien zelfs veel meer. Twintig meter? “Ik weet niet exact de diepte hier lieverd. Kijk die vissen, die Coquinaria, eens opspringen uit dat water. Dat betekent dat het daar veel dieper is. Bovendien is de plas allicht zouter omwille het feit dat het in de zee uitmondt. Je kunt het in principe geen plas meer noemen maar een brakke rivier. En als het in de zee uitmondt betekent dit dat er zeemonsters kunnen in rondzwerven.”, meende Kurt te weten.

“Zeemonsters? Toch niet waar zekers? Welke?”, vroeg Donia gruwend. In haar geestesoog zag ze hoe een zogenaamd zeemonster hen aan het verslinden was.

“Hmm de... euh... Ichtyosaurus... ja, inderdaad, de Ichtyosaurus! Het zijn eigenlijk zeezoogdieren van maximaal drie meter lang. Hun geliefde voedsel... inktvis en Coquinaria! Maar de vraag luidt of de Ichtyosaurus het wel kon halen tegen de Spirula inktvis. Deze inktvis, nauwelijks groter dan zeventig centimeter tot een meter en half. Het is een uiterst geniepig beest. Het zoekt instinctief de plaatsen waar de ademhalingsorganen van de prooi zich bevinden en sluit die af met zijn platpotige grijpparmen tot zijn slachtoffer stikt. Zo kan ie zelfs een enorme mosasaurus doden. Daarna zuigt ie al het bloed uit zijn slachtoffer...

De Spirula inktvis en de Ichtyosaurus

De Mosasaurus... je weet wel dat enorme slangachtig reptiel in Jurassic Park drie die zelfs een Rex opvrat. Dus als ik de smartphone moet dumpen op de plaats waar hij verleden keer gevonden werd, moet ik het water in, zwemmen en hopen dat ik de Ichtyosaurus en zeker de Spirula inktvis niet zou tegenkomen want dan is het voorgoed met me afgelopen.”, zei Kurt huiverend.

“En waar precies moet je die phone smijten? Kun je dat ding niet gewoon met je hand werpen?”, vroeg Donia. Kurt keek naar de plaats waar het terecht moest komen. En exact daar sprongen kleine vissen op, dit keer in wilde paniek.

“Zag je die vissen opspringen? Daar juist moet die telefoon komen. Zo ver kan ik dat ding niet smijten. En die opspringende vissen deden dat niet zomaar... die zijn in doodspaniek. Er zwemt daar iets monsterachtigs. Geen Ichtyosaurus hoor en ook geen Spirula. Aan hun paniek te zien denk ik aan een jonge Mosasaurus... Ongeveer twee meter lang. En hij heeft nu net dáár zijn vaste stek.”, zei Kurt mistroostig. Donia keek er met schrikogen naar.

“Wat gaat ge dan doen Kurt? Die dingen moeten daar absoluut neerkomen, dat weet je. Maar kijk... er is daar een pijnboom op de oever, vlak bij het water. Klim er op en gebruik een tak om ze zo ver mogelijk op de juiste plaats te laten neerkomen.”

De ex-veiligheidsofficier van de Vaticaanse paleiswacht keek gespannen toe en vond dat Donia gelijk had. Zo moest hij zijn leven niet in de waagschaal stellen en konden die apparaten exact neerkomen waar ze moeten zijn. Kurt knikte zijn geliefde toe.

“Je hebt gelijk. Het is de minst gevaarlijkste optie. Ik klim die boom in en gooi via die overhangende tak de foon en smartwatch waar ze moeten liggen.”, zei hij en drukte een zoen op haar mooie lippen. Zijn ransel deed hij af en legde het ding bij haar. Hij hoopte alleen dat de boom bij de tak niet afbrak door zijn gewicht want dan was het met hem afgelopen.

Vol goede moed begon Kurt een klim van acht meter tot hij bij de overhangende tak kwam. Daar kroop hij een meter verder. Hij omklemde de tak tussen zijn knieën en ging zo behaaglijk en strak mogelijk zitten. Voor de laatste keer bekeek hij de geografische coördinatiepunten op die foon en wist precies waar hij die twee digitale apparaten diende te smijten. Kurt zette het ding af en mikte zorgvuldig de smartphone naar de juist plaats in het water. Kurt schatte de diepte daar een kleine vijf meter. Nu wierp hij het apparaat naar het punt waarop hij zijn berekeningen en referentiepunten had gebaseerd. In een vertraagde film volgde Kurt de worp. Hij juichte even van blijdschap omdat de foon exact terecht kwam waar het wezen moest. Nu de smartwatch. Kurt herhaalde de pogingen voor een precieze en minutieuze, gebalanceerde worp. Ook dit toestel viel exact op de plaats waar Kurt naar gemikt had. Doch geheel onverwacht klonk een vreselijk, angstaanjagend gekraak en Kurt stortte gillend naar beneden in het water. Donia gilte ook en ze begon hard te huilen. Het wateroppervlak golfde niet meer nadat Kurt erin gevallen was. Donia rende naar de oever Kurts naam roepend. Maar Kurt kwam niet boven water. Toen zag Donia het water plots hoog opspatten... een Ichtyosaurus? Oh God nee... laat het niet waar zijn. Snikkend en huilend liet de jonge vrouw zich op het zanderige grond met het sprietende gras vallen...

***Slechts vrees en blindheid genereert de
haat van alle dingen in de mens.***

Dom dacht na over het voorstel van onderzoeker Liesje Hoogmans...

De hele terugweg naar huis was Dom erg stil. Willy maakte zich er zorgen over maar zweeg er liever over. Dom parkeerde zijn Beast dit keer in de garage, iets wat hij niet vaak deed. Dat verwonderde Willy ten zeerste en vroeg zich af waaraan de Chef stond te denken. Hij ging er vanuit dat de Chef aan zijn zus en Kurt dacht. Ze zijn al een maand weg wist de inspecteur. Zouden ze nog wel leven? Willy hoopte vurig van wel. Maar anderzijds zijn er nog zaken die op de maag van de Chef lagen. Hij zou er het beste van maken.

“Eum Chef... ik ga even naar de supermarkt voor onze babbel met Doc straks. Moet ik nog iets speciaals voor u meebrengen? Een potje vreugde wellicht?”, grapte Willy. Maar Dom had geen aandacht en bleef voor zich uit staren. Willy

haalde zijn schouders op en liep niet mee naar binnen. Dom stapte sloffend naar de keuken waar hij zich bediende van een groot glas vers geperst appelsiensap.

“Zeg eens Willy... weet je wa... huh? Helaba... waar ben je?”, riep Dom verbaasd. Hij riep zijn vriend nog eens maar er kwam geen reactie. Dom greep zijn loopfoontje en swypte Willy’s nummer.

“God Willy wat ben ik blij dat je antwoordt. Misdeed ik je iets waardoor je zomaar verdwenen bent? Wat? Goh... daar was ik niet eens bij stilgestaan. Jaja... ik leg het je seffens wel uit wat er in mijn koppie spookte. No problem... tot zo meteen.”, zei Dom opgelucht en zette zijn toestel af. Dat was hem nog nooit overkomen en zeker niet dat hij zijn wagen in de garage had geparkeerd. Dat deed ie alleen als hij enkele dagen op reis ging. Een halfuurtje later kwam Willy met twee grote en volle zakken boodschappen terug.

“Oké... zet je even. Ik zal je vertellen wat er op mijn lever ligt. Er is mevrouw Hoogmans. Ze vroeg ons om terug te komen werken. Maar voor je mee mocht deelnemen aan het gesprek wou ze me even afzonderlijk spreken. Daarom dat je even moest wachten voor je mee binnen mocht. Ze wilde me als commissaris aanstellen in vervanging voor onze betreurde baas Bomans. Ik moet snel beslissen want over een week begonnen de proeven van Selor (*aanwervingsafdeling van de overheid, noot van de auteur*) voor deze baan. Veel mensen vinden mij de meest geschikte persoon om die functie te vervullen. En kijk Willy... ik voel daar niet zo veel voor. Ik blijf eigenlijk het liefst bij ons Ochootje en dat weet jij als geen ander. Weet je wie er zich ook vacant zette voor die functie? Jawel... Vetpens Geenens. Het ziet er naar uit dat Selor geen inspraak zal hebben dank zij het nepotische gedrag van sommige politici gelijk zijn haatdragende papa. Er zijn momenteel vier kandidaten voor de functie van politiecommissaris. Geenens en ik plus twee nobele onbekenden. Wat denk jij dat ik zou moeten doen, Willy? Ik weet het zelf niet. Als ik me opgeef word ik het automatisch, gezien mijn lange carrière en dat heeft Liesje gezegd.”, vroeg Dom.

“Chef... daar kan ik moeilijk een antwoord op formuleren. Welke keuze u ook doet, ik zal er achter staan. Daar kunt u op rekenen. Ik denk dat u naar uw hart moet luisteren.”, riposteerde Willy met enige schroom. Dom knikte. Natuurlijk had Willy gelijk. Maar iemand als vetpens Geenens commissaris maken is roepen om het bureau door complete onbekwaamheid te laten besturen en dat kon Dom ook niet toelaten. Hij zou liever willen opteren voor Maggie De Clerck die nu ook

rechercheur is, net als hij. Zij is ongelofelijk bekwaam, bezit een uitstekend stel hersens, een uitzonderlijk organisatietalent en kon ze eindelijk wat meer bij haar bange echtgenote zijn.

“Ik weet aan wie u denkt Chef en ik ben het honderd procent met u eens. Maggie is de meest geknipte persoon voor deze functie.”, zei Willy plots. Dom glimlachte doch er was één probleem. Maggie zal moeten meedoen aan de extreem moeilijke examens, iets wat Vetpens Geenens niet hoefde te doen, dank zij zijn belangrijke papa. Dom begreep nu ook waarom edelachtbare Hoogmans hem voor die functie wenste. Dom greep zijn smartphone en swypte de nummer van Maggie.

“Dag Maggie... heb je even tijd? Kun je even bij me thuis komen? Ik heb iets zéér belangrijks te vragen en dat kan niet via de telefoon. Neenee... het zal niet lang duren. Ja? Fijn... tot over tien minuutjes.”, zei Dom opgetogen.

“Willy maak eens een espresso klaar want dat drinkt Maggie graag. Ze zal er zo meteen zijn.”, zei Dom. En inderdaad duurde het niet lang eer de vrouwelijke rechercheur er was.

“Dag Maggie... kom binnen. Werp je jas maar op de divan en we gaan zo meteen aan tafel praten. Willy zette haar een heerlijke hete espresso voor die ze in dank aanvaardde.

Dom legde haar de situatie uit en vroeg of ze graag de politiecommissaris wilde worden. Hij vertelde ook het waarom dat hij dat niet graag wilde doen. Hij slikte. “Wel, wel, wel Chef... nu vraag je me wat en ik weet niet eens of ik daar wel de juiste persoon voor ben.”, antwoordde Maggie compleet overdonderd. Dom lachte. “Er is naast mij maar één persoon die er het best geschikt voor is en dat ben jij, lieve meid. Als we Vetpens Geenens aan de bak laten komen is het politieapparaat op enkele dagen finaal naar de knoppen. Ik kan het niet doen want mijn werk is nog steeds niet af, maar ik ga wel samen met Willy en Doc terug werken voor de politie. In mijn hoedanigheid als gewoon rechercheur kan ik veel meer doen, Maggie.”, zei Dom met een ongelukkig gezicht.

“En Willy? Hij zou daar toch ook best geschikt voor zijn?!”, wierp Maggie de bal op. Dom keek naar Willy maar die schudde dadelijk en krachtig het hoofd.

“Nee Maggie, dat is niets voor mij. Ik wil graag in beweging blijven in plaats van alle dagen achter een bureau te werken. Bovendien help ik onze Chef nog steeds met die problemen. Dat weet je.”, riposteerde Willy glimlachend en erg krachtig.

“Ik wil wel jongens maar dat examen haal ik allicht niet.”, antwoordde Maggie met een bedenkelijk gezicht. Dom grinnikte.

“Laat dat maar het laatste van je zorgen zijn Maggie. Dat arrangeren we wel. Met wat geluk ben je aanstaande maandag commissaris. Daar proberen we voor te zorgen. Ik wil niet dat Vetpens Geenens de boel overneemt. Dan mogen die twee andere kandidaten nog veel, veel betere papieren en ervaring hebben. Als we niets doen wordt hij de commissaris. En geloof me vrij... hij is even erg als de Patapouf, zoniet, erger nog! En edelachtbare Hoogmans wil hem niet bij de politie zien. Ze zei me dat hij verantwoordelijk was voor de dood van onze commissaris Bomans maar wat, hoe en waar heeft ze me niet willen vertellen. Dus het zal heel erg geweest zijn.”, puntte Dom aan met klem.

“Oké jongens, ik doe het.”, zei Maggie met een blozend gezicht. Dom lachte en omarmde haar innig...

Angst is de hartenklop van de onmacht.

Cor de Jonge

Het vroege Trias tijdperk, Donia verliest alle moed en wist niet meer wat te doen...

Nadat Kurt met een krijgende gil in het water viel is hij niet meer boven gekomen. Er was plots hoog opspattend water en ze zag zilverachtige schubben, op hetzelfde moment dat Kurt tegen het wateroppervlak stuurde. Donia was er zeker van dat het een Ichtyosaurus was die in Kurt een lekker hapje bespeurde. Ze was naar de oever gelopen in de vurige hoop Kurt ongedeerd uit het water zien te komen maar dat gebeurde niet. Was dat nu het einde van Kurt zoals ze vorige keer in het late Krijt hadden gezien... dat menselijk dijbeen?

“Oh God... waar is mijn lieve Kurt? Neeneenee... je kunt niet verdronken of opgegeten zijn. Kom alsjeblieft uit dat water... Kurt... Kurt... KURT...”, gilte Donia hard.

“Zeg schatje... je moet zo niet roepen. Ik heb je wel gehoord, hoor!”, klonk plots een lachende, maar hijgende stem. Gejaagd keek de jonge vrouw rond en ze zag Kurt achter haar kletsnat aankomen. Hij had iets in zijn beide handen omklemd... een enorme vis. Huilend en snikkend van geluk vloog ze hem aan en drukte hem stevig tegen zich aan alsof ze hem nooit meer wilde loslaten.

“Euch... je drukte me plat schatje toch.”, snakte Kurt naar adem. Maar ze hield hem nog enkele minuten stevig vast.

De Coelacanth of longvis. Die leefde 260 miljoen jaar geleden en heden nog

“Laat me je voelen... laat me je voelen zodat ik weet dat ik niet droom.”, snikte ze.

“Komaan meisje... laat ons een hapje vis eten. Dit hier is een jonge Coelacanth... een longvis. Hij wou de smartwatch opvreten en dat kon ik niet toelaten. Ik doodde hem dus en wij hebben een lekker maaltje bij. De Coelacanth smaakt niet naar vis maar naar kip. Dat komt allicht door het feit dat dit soort vissen de eerste landdieren werden. Maar sommigen bleven gewoon vis en hadden longen zoals wij. Weet je... de Allosaurus stamt af van dit soort vissen. Nu genoeg gepraat. Ik ga een vuurtje stoken om dat visje lekker te roosteren.”, zei Kurt.

“Euh... je zei dat die vis de smartwatch wilde opeten. Mag ik dan vragen of je gezien hebt dat die apparaten op hun juiste plaats liggen?”, wilde Donia weten. Kurt knikte en terwijl hij een vuurtje probeerde te stoken vertelde hij van de

Ichtyosaurus die achter hem jaagde. Kurt had zich achter een rotsblok onder water verstopt en had het roofdier naar hem zien zoeken.

“Erg slim was dat beest niet. Hij zag een nieuw gevaar niet aankomen... een jonge Mosasaurus beet hem doormidden en vrat hem ter plaatse op. Natuurlijk kon ik me niet bewegen vanuit mijn positie of hij had me in het snuitje en dan was het dada Kurt... Ik kreeg wel behoorlijke ademnood maar kon die Coelacanth die op de bodem lag te rusten een steek geven met mijn dolk. Toen was dat monster verdwenen. Mijn toer om terug naar boven te zwemmen. Ik keek achter me vóór ik naar het levensreddende lucht ging zag ik dat de foon en de watch op de juiste plaats lagen. Toen ik eindelijk lucht happend en snakkend naar boven kwam zag ik jou huilen en snikken. Ik wou je onmiddellijk troosten maar moest even blijven hijgen. Ik ben wel vier minuten onder water geweest. Je snapt ook wel dat zo'n lange tijd zonder lucht niet in je kouwe kleren gaat zitten, hé?!”, monkelde Kurt lichtjes grinnikend. Hij had de Coelacanth aan een tak als spits geregen en opgehangen boven het vuur. Donia voelde haar honger opkomen. De vis rook heerlijk. Kurt plukte met zijn dolk handig de graten uit en gaf stukjes vis aan Donia die ze gulzig opschrokte.

“Hmmm heerlijk... Nog een stukje alsjeblieft. Ku..”, Kurt onderbrak haar en deed het ‘*zwijgtteken*’. Met gebaren liet hij verstaan dat hij iets had gehoord. De paniek sloeg Donia aan het hart. Was er nu weer een grote vleeseter komen opdagen, vroeg ze zich af.

“Weg hier... snel schat... weg!”, riep Kurt volkomen onverwacht. Hij greep haar bij de arm en de ransels. De half opgegeten vis liet Kurt staan. Beide mensen liepen de benen uit het lijf tot Kurt een aan de bosrand enorm grote varen struiken zag waar ze zich konden verstoppen. Kurt deed opnieuw het ‘*wees stil*’ teken. Hij hield zijn mond vlak bij haar oor.

‘Er is een Allosaurus in de buurt. Hij kwam af op de geur van de vis. Die on dieren hebben een zeer ontwikkeld reukorgaan. De grond daverde plots. Het monster was duidelijk te zien en was met zijn neus dicht bij de vis gekomen om eraan te ruiken. Een kreet van pijn galmde plots door de omgeving. De Allosaurus had zijn neus verbrand. Het reageerde woedend en met zijn korte voorpoten trachtte hij het vuur pijn te doen. Het vuur was echter goed opgepookt in die mate dat het roofdier ook zijn voorpoten verbrandde. Een nieuwe pijnlijke gil ontsnapte uit zijn enorme bek. Nu wilde de Allosaurus dat vuur doodbijten. Het had hem al pijn genoeg bezorgd

en hapte in de brandende takken, hopen de hier mee het vuur eindelijk te doden zodat hij de Coelacanth kon afpakken en opeten.

“Waarom bijt dat beest telkens naar het vuur?”, vroeg Donia verbaasd. Kurt grinnikte. Hij kon het zich best voorstellen wat er daar aan de hand was en lachte. “Vriend Allo denkt dat het vuur een andere vleeseter is die de vis aan het opeten was en wil die natuurlijk afpakken en dat vervelende vuur doden, mogelijk ook opeten. Die Allosaurus is maar een stom beest en de voorvader van de Rex, hoewel er al enkele kleine Rexen bestaan, eigenlijk mutaties van de Allosaurus, maar die domineren de aarde nog niet. Er bestaan overigens talloze families van de Rexen. En Tyrannosaurussen blijven weg van vuur.”, zei Kurt fluisterend. Het was niet omdat de Allosaurus probeert die vis te grijpen in zijn gevecht met vleeseter Vuur, dat hij hen niet kon horen. Geluiden, geuren en bewegingen zijn dingen waarop de Allosaurus steeds zal op reageren, voegde Kurt er aan toe.

“Het water is dus gevaarlijker dan het land? Zo ik het begrijp... op het land zijn dus enkel de Allosaurussen die de boel onveilig maken?”, vroeg Donia.

Kurt reageerde er niet op. Het gevecht van de Allosaurus met het vuur duurde hem te lang. Ze konden hier ook niet blijven. Kurt greep uit zijn ransel zijn atoma-schrift en zijn superdure Texas Instrument rekenmachine en begon verwoed te rekenen waar de volgende Poort zou kunnen zijn. De Allosaurus had het opgegeven. Vleeseter Vuur had de vis al helemaal verteerd en leek zwart geblakerd. Lekker was het dus niet meer. Het stootte nog een nijdig gebrul uit naar het vuur en liep naar het water. Zijn tong was blijkbaar behoorlijk verbrand. Instinctief wist het beest dat water verkoeling voor zijn tong betekende. Terwijl Kurt intensief berekeningen uitvoerde volgde Donia met haar ogen het monster. Eigenlijk was het nog een jong dier, nauwelijks drie meter hoog. Volgens Kurt kon een volwassen exemplaar tot dertien meter worden.

Met zijn poten in het water begon de Allosaurus gulzig te drinken. Ook zijn poten deden pijn omdat vleeseter Vuur ferm in zijn poten had gebeten. Geboeid door het schouwspel keek Donia toe naar de drinkende dino.

Volkomen onverwacht sprong een enorme Mosasaurus omhoog en liet zich met zijn halve lijf op de oever vallen en in zijn val de Allosaurus meeslepend tussen zijn enorme vlijmscherpe tanden. Die stiet een oorverdovende gil van schrik gevolgd door een hoog gejack en gekajiet van hevige pijn. De Mosasaurus deed slangachtige bewegingen naar het water terug terwijl hij de Allosaurus kauwde tot

een bloederige massa. Zo gleeed het gigantische monster terug in het water. Het gekringel van het wateroppervlak nam een einde alsof er niets gebeurd was.

“Mijn god... wat een enorm beest!”, riep Donia geschrokken uit met haar hand voor de mond.

Ook Kurt was hevig onder de indruk gekomen. Sommige dino's happen anderen gewoon op, stuk kauwend en slikkend.

“We moeten hier zo vlug mogelijk weg lieverd. Volgens mij berekeningen is de volgende poort zo'n veertig kilometer verwijderd.”, tuitelde Kurt, compleet verbaasd over de grote afstand in vergelijking met de vorige keer. Toen was het enkel elf kilometer.

“Ik denk dat het aan de Pangea ligt... de continentendrift, die 350 miljoen jaar geleden, bijna aan zijn einde kwam tijdens de Hercynische orogenese. De Oeral bijvoorbeeld is in onze tijd nog bezig uiteen te gaan met één centimeter per vijf jaar. Met andere woorden de Pangea blijft voortduren. Ik vermoed dat het pas stopt als de IJzerkern in het middelpunt van de aarde helemaal afkoelt. Tegen die tijd is de mens al uitgestorven.”, vertelde Kurt die plots zijn ogen opensperde en duchtig begon te sakkeren.

“God... dat ik daar niet aan gedacht heb! Ik had het verdorie moeten zien. Kon ik je broer maar waarschuwen.”, grauwde Kurt zichzelf kwaad op zijn voorhoofd kloppend. Donia keek hem verbaasd vragend aan maar Kurt zweeg er over in alle talen.

“Komaan... we moeten dringend de volgende Poort in. Ik hoop je broer bijtijds te kunnen spreken.”, zei Kurt en greep haar arm...

***De oorlog toont een glimp van de huid
van de demon die mee over ons leven
heerst.***

J.B. Charles

Maggie werd afgewezen door Selor zonder dat ze een examen had kunnen doen...

Vetpens Geenens juicht dat zijn buit binnen was. Hij had geen examens moeten afleggen maar dank zij zijn vader kon hij inderdaad de baan van politiecommissaris krijgen tot flink verdriet van Maggie en tot grote ergernis van Dom, Doc, Willy en onderzoeker Liesje Hoogmans. De twee andere kandidaten hadden nochtans hun examens prachtig doorstaan. Dom nam een

ingrijpend besluit en zou blijven werken tot einde januari 2020 samen met Willy en Doc. Dan zouden ze een jaar onbetaald verlof nemen. Liesje Hoogmans was vooral boos op Dom omdat hij die functie had geweigerd...

‘Waaat? Dat is toch om te huilen met de pet op!’, snerpte Dom razend kwaad geworden, in zijn smartphone. Het was de onderzoekrechter die hem opbelde om te vertellen dat Maggie opzij werd geschoven voor de vetpens Geenens. Ze noemden hem zo omdat hij een omvangrijke dikke buik had door de vele pintjes die hij graag nuttigde en vaak zo zat was als een kanon. Hij belde Doc op om hem kond te doen van het nieuws. Dom diende plots zijn smartphone weg te houden van zijn oor. Doc brulde keihard een snerpende vloek.

‘Vanavond gaan we bespreken hoe we dit smerige varkentje eens gaan wassen, Dom. Ik ga het daar niet bij laten. Zowel Liesje en ik waren akkoord met de aanstelling van Maggie. Daaraan kunnen nog geen duizend vetpensen iets aan veranderen. Kan ie geheid op rekenen. Die kluppel gaat het absoluut niet worden. Alleen onze Maggie!’, brulde Doc woedend en geheel over zijn toeren. Dom keek sip en dat viel Willy op.

‘We krijgen het wel gedaan Chef. We hebben al voor veel hetere vuren gestaan.’, trachtte Willy de Chef te troosten. Dom glimlachte maar minnetjes.

‘Dat is het niet Willy... ik kreeg een pijnlijk verwijt van mevrouw Hoogmans omdat ik de baan van commissaris niet had aanvaard waardoor het vetpens is geworden. En ja... ze had volkomen gelijk. Ik had die job maar moeten aanvaarden. Dan was vetpens nooit commissaris geworden.’, riposteerde Dom ietwat verdrietig. Ook de inspecteur vond het erg spijtig, maar wist dat er niet veel aan te doen valt.

‘Straks komt Doc, zoals je weet. We gaan dit keer niet naar ons wekelijks restaurantje. Daar voel ik op dit ogenblik weinig voor. Geeft dat voor jou iets? Je mag als je wilt, gerust je restaurantje met onze Doc doen hoor. Maar ik blijf thuis.’

‘Als u thuis blijft beste Chef... dan wij ook. Wij zullen u nooit alleen laten tenzij u even naar de WC moet gaan. Dan zijn we er geheid niet bij. Oké?’, trachtte Willy zijn Chef te laten lachen iets waarin hij ten dele in slaagde. Onverwacht ging de ding dong van Dom. Hij is dat rare geluid nog steeds niet gewend nadat zijn woning door de staat geheel werd opgeknapt. Dom denkt er over het geluid

digitaal te veranderen in het lieve gemiauw van zijn overleden Snorretje. Dat geluid en het gepurr uit zijn smartphone vrolijkte hem steeds op. Een taxidermist had van een foto en het toen kapot vertrappeld gebeente van Snorretje een prachtige beeltenis van zijn geliefde kater gemaakt. Daar hadden Doc, Willy en Greg, de dierenarts die Snorretje euthanaseerde, voor gezorgd. Het was op en top helemaal Snorretje. Het leek zelfs of hij nog steeds leefde. Toen die drie mannen met de doos met Snorretje erin afkwamen had Dom zich te pletter gehuild en kon zijn ogen niet meer afhouden van het opgezette diertje. Die bekleedde nu de hoofdplaats in huis... boven de namaakhaard. In plaats om telkens een babbeltje te slaan met het graf van zijn kater kon hij dat nu rechtstreeks doen tegen zijn opgezette kater.

Het opgezette Snorretje

Dom had de drie mannen uitbundig huilend bedankt. En dagelijks vóór hij ging slapen babbelde hij wat met Snorretje. Toch voelde Dom nog regelmatig het etherisch gestrijk van Snorretje tegen zijn benen.

“Ah Doc... je bent erg vroeg. Maar ik ga dit keer niet mee naar ons wekelijks restaurantje. Je kan desgevallend met Willy gaan.”, zei Dom. Doc wimpelde dat af.

“Maar jongen toch... ik had zelf geen zin om lekker te gaan boeffen. We hebben enkele belangrijke zaken te bespreken. Willy... luister je alsjeblieft mee?”, vroeg Doc omdat de inspecteur zich naar de keuken begaf.

“Ja hoor Doc... wou enkel voor jou en mezelf een duveltje uitschenken. Voor de Chef een exquisite appelsieno super Grand Cru van 2019.”, repliceerde Willy haastig. Een licht gegrinnik steeg op. Terwijl Willy de drankjes klaarmaakte spraken Doc en Dom geen woord met elkaar.

“Allee schol jongens!”, bromde Doc en de drie mannen hieven het glas hoog op.

“Bon... ik vraag me af hoe het zou gaan met mijn Dottemieke en hare vrijer?”, vroeg Doc. Dom haalde zijn schouders op. Hij vertrouwde geheel op zijn gevoel.

“Eh... ik denk dat ze allebei nog steeds leven, Doc. Als mijn zus zou doodgaan voel ik dat aan maar ze laat zich dan ook aan mij zien in aanwezigheid van de ‘brave’ Grim Reaper. Daar ben ik honderd procent zeker van, Doc.”, poneerde Dom heftig. “Brave Grim Reaper? Wat bedoel je daar nu mee? In mijn ogen bestaan er geen ‘brave’ Grim Reapers. Het zijn allemaal erge stouteriken die kwijlend wachten om hun scythe te kunnen gebruiken en het levensdraadje van een mens door te hakken.”, grauwde Doc hevig. Dom glimlachte even. Doc bleef zich conservatief hechten aan zijn Eed van Hippocrates. Zelfs euthanasie of abortus kunnen absoluut niet voor hem. Vooral deze twee passages zijn heilig voor Doc...

Ik zal niemand een dodelijk geneesmiddel toedienen, ook niet aan iemand die dit van mij vraagt; zelfs een aanwijzing in die richting zal ik niet verstrekken.

Ik zal nooit aan een vrouw een middel toedienen ter vernietiging van ontkiemend leven.

“Nu ja... ik ga me daar niet over uitweiden, Docje. Ik zeg alleen maar... als ze dood is zal ze het me laten weten. Ik vermoed dat ze op dit moment uitzoeken waar de smartphone en –watch geplaatst moeten worden. Veel meer kan ik daar niet over zeggen.”, gromde Dom lichtjes geïrriteerd omdat hij zelf ook geen zekerheid had. Het liefst van al zou hij ze achterna zijn gegaan maar dat kon helaas niet en het zou ook niet gelukt zijn.

“Oké... volgende punt... wat gaan we doen met vetpens Geenens? Hij mag onder geen enkel beding politiecommissaris worden. Maggie werd afgewezen en die twee anderen werden evenmin aanvaard. Als we niet ingrijpen wordt dat rancuneus ventje commissaris. Dus... hoe gaan we dat aanpakken?”, wilde Doc weten. Dom nam zijn vol glas fruitsap en dronk het in één teug leeg. Toen keek hij zijn twee vrienden aan.

‘Ik ga me als commissaris opgeven. Ik kan niet toelaten dat die idioot commissaris wordt. Maar onthoud dat ik geen commissaris blijf. Ik ga enkel die stoel warm houden voor onze Maggie... tot de pa van vetpens het opgeeft. Ik ken een paar trucjes van de foor om Selor en die rotzak te ontlopen. Wat denken jullie?’, vroeg Dom. Willy knikte direct en hij vond het een prachtidee maar Doc keek bedenkelijk.

“Vraagje makker... ga je dan stoppen met je eigen onderzoek en de handeling daarnaar?”, wilde de schouwarts weten. Dat Dom zich kandidaat gaat stellen vond hij prima maar er zijn nog talloze andere dingen te regelen, zoals het stoppen van de miserie waarmee de mens spoedig zal worden geconfronteerd. Dom schudde het hoofd en liet Doc begrijpen dat daar absoluut geen sprake kan van zijn.

‘Neenee Doc, wees gerust... dat zet ik voorlopig eventjes on hold. Momenteel vind ik het superbelangrijk dat onze politiediensten op korte tijd klaargestoomd worden voor de gevaren die op ons gaan afstormen. Vetpens zou dat zeker niet doen en als het dan zo ver is, zullen onze diensten hopeloos achteruit sukkelen. Het is dus maar voorlopig... enkele maanden.’, riposteerde Dom.

“Chef... komt vetpens dan nog op onze bureau werken?”, vroeg Willy. Dom dacht over die vraag na. Op dit moment is hij de adjudant van Maggie maar gedraagt zich alsof hij baas is en niet zij. Daar had Maggie haar beklag over gedaan maar dat werd afgewimpeld. Dom had dus geen andere keuze dan even voor commissaris te spelen maar aan Liesje zal hij niet vertellen hoelang hij commissaris bleef. Hij greep zijn foontje en belde mevrouw Hoogmans op.

“Edelachtbare? Met Degryse. Ik neem de functie van politiecommissaris op. Ja... ja... in orde... neen u hoeft me niet te bedanken. Ik heb er gewo... wablieft? Ja... ik neem de functie op maar er zijn wel enkele voorwaarden bij! Inderdaad... ik wens mevrouw De Clerck als mijn assistente en meneer Lemmens gaat ons Ochootje leiden, niet meneer Geenens. Ja? U gaat akkoord? Mooi zo. En onze

Doc krijgt terug zijn plaats in het mortuarium. Inderdaad, ja! Nee edelachtbare... het kan me geen donder schelen dat er al een dokter in vaste dienst contractueel werd aangeworven. U zorgt er voor de man een andere functie te geven of u muteert hem naar een andere provincie. Ik meen te weten dat Brugge een schouwwarts zoekt. Inderdaad, ja... Mooi, afgesproken. We komen aanstaande maandag aan het werk. Wablieft? Ach... u doet met Geenens wat u wilt. Hij heeft geen degelijke politie opleiding gekregen. Zet hem maar aan het planton. Oh? Dat gaat niet? Goed dan zal inspecteur Lemmens hem wel aan het werk zetten. Hij zal, vergeef me de uitdrukking, dat varkentje wel eens goed wassen. Fijn te vernemen dat u opgelucht bent. Ja... ik toog maandag direct aan het werk. Ha? Onze bazin mevrouw Cathy De Boelaert komt me begroeten? Nou ja... Goedendag nog edelachtbare...”, zei Dom en swypte zijn toestel offline.

“Doc... het mortuarium is weer geheel voor u. Je kan maandag al beginnen. En Willy gaat ons Ochootje leiden. Je zult helaas ook Geenens onder je krijgen maar die kan jij wel aan, hé?”, monkelde Dom goedgehumt. Doc plengde zowaar enkele tranen van vreugde. Wat heeft hij zijn job gemist. Willy knikte tevreden.

“Hee.... Chef, Chef... kijk onze Snor van plezier grijnzen!”, wees Willy naar de opgezette kater. Dom zag het ook. Snorretje leek echt te grijnzen. Hoewel Dom het leuk vond leek het hem toch ietwat eng. Leefde die lieve kater nu? Dom had de indruk van wel. Het was nog vrij vroeg in de avond en Dom had plots zin gekregen in een lekkere pizza Margarita met veel ananas en hesp en extra kaas. Alsof Willy dat aanvoelde bestelde hij naar ieders smaak een deep pan pizza. Het werd uiteindelijk een erg gezellige avond. Volkomen onverwacht bracht Dom het gesprek over op de kerk.

“Jongens zeg nu niet dat ik gek ben. Jullie kennen kardinaal Sodamis hé? Dat ventje heeft ons vaak dwars geweten, vooral onze vriend Kurt. Welnu... ik kreeg een gekke gedachte die achteraf niet gek is gebleken. Sodamis is een anagram... Wie weet het?”, vroeg Dom.

Doch zowel Willy als Doc wisten het dadelijk.

“Asmodis... een demon die vaak verschijnt in bezeten mensen. Hij is de vijand van de Israëlieten en Katholieken. Mensen pleegden vaak kinderooffers om de gunst van die demon te verkrijgen. Asmodis werd volgens hen aanbeden als mannelijke afgod, Asmodeus (אשמדאי, Ashmedai) terwijl hij in werkelijkheid een opperdemon is, mogelijks de rechterhand van Satan. De profeet Ezechiël moet

dat hebben geweten. Wat niet bekend is... Asmodis is de menselijke antichrist!”, vertelde Doc. De rechercheur knikte.

“En je weet dat het Vaticaan de burcht wordt van het Kwaad. Enkel om die reden werd de Semita de Lumine en de Orde der Witzusters opgericht... enkel en alleen om de antichrist te bestrijden.”, merkte Dom op. (*Lees Boekdeel 2 de Duistere Orde der Witzusters, noot van de auteur*)

“Maar Chef... die Orde aanbad ook Pyriël. Was die dan Satan niet? Ik snap het niet zo goed, mijn excuses.”, repliceerde Willy ietwat beschaamd.

“Het is inderdaad moeilijk te vatten, Willy. Maar de Orde hield alles in balans... het Goede en het Kwaad. Daarom vereerden ze ook Pyriël en godin van de Wicca's Lilith. De Semita de Lumine ging er vanuit dat Goed en Kwaad elkaar in evenwicht hielden. Maar als één van de elementen uit balans dreigt te komen diende ze in te grijpen. Dat wordt al honderden jaren op voorhand voorbereid. Dat dient te gebeuren door mensen met zeldzaam maar zuiver bloed en met sterogen. Jezus Christus deed zijn deel al door de zonden van de mensheid op zich te nemen. Het was helaas niet voldoende geweest want haat en oorlogen liggen in het verschiet en zal alles uit balans brengen. En dus nu was het de beurt van Dom om alles te herstellen. Hij heeft zijn deel voor de helft reeds vervuld. Maar wat hij moet doen om de rest op orde te krijgen, is een open vraag en geloof me... ik wil niet in zijn schoenen staan.

“Toch mijn beste Willy... gaan we onze Dom niet in de steek laten en hem helpen waar het kan.”, antwoordde Doc.

“H-H-Hoe w-w-weet u dat nu a-a-allemaal, D-D-Doc?”, hakkelde Willy. Hij was compleet overdonderd. Dom niet want die wist het ook al allemaal.

“Sinds Kurt ons zijn notities vóór hij met Donia naar de Vijf Poorten van het Verleden terugging. In feite beste Willy... offerde... Kurt zijn leven om de mensheid voor erger te behoeden. Op dit eigenste ogenblik leven ze nog allebei... Donia en Kurt. Laat ons hopen dat hij samen met Donia in leven blijft en hier terugkomen. Helaas is de kans daartoe haast onbestaande. Het is evenzeer mogelijk dat ze een gelukkige tijd beleven ergens in het verleden. De kans daartoe is redelijk volgens zijn berekeningen op kwantumfysisch gebied.”, maakte Dom het betoog van Doc af.

“Kan er nog een herhaling komen dat wij alles opnieuw beleven?”, vroeg Willy.

“Voor zover de statistische vergelijkingstabellen die Kurt ontwikkelde, is de afgelopen gebeurtenis de zesde keer Willy. Wij allen hebben dit al zes keer meegemaakt en het wordt tijd dat we die Tijdslus afstoppen en dat we vurig hopen de Satan in zijn kerker kunnen opsluiten tot de mensheid uitgestorven is. Dan komt er geen achtste keer...”, vertelde Dom.

Willy stond paf. Zes keer opnieuw die miserie! Hoe komt het dan dat ze zich totaal niets van de vorige keren herinneren? Hij piekerde zich de pleuris over, doch eilaci.

“Chef... ik snap het echt niet. Het duizelt me eerlijk gezegd! Hoe weet u dat dit zich al zes keer herhaald heeft en wat is de oorzaak daarvan?”, vroeg Willy volkomen verbluft. De inspecteur kon er echt niet bij. Doc keek zijn jonge bebaarde vriend goedmoedig aan. Hij beseftte dat het niet eenvoudig zal zijn dit haarfijn aan Willy te moeten uitleggen.

“Kijk mijn jongen... het is zoals het ontleden van een algebraïsche vierkant vergelijking waarbij je een discriminant berekent. Uiteindelijk zijn er ALTIJD twee oplossingen mogelijk. En wanneer de oplossing van het ene oneindig is of onoplosbaar zoals een worteltrekking uit een negatief getal dan stopt ook die Tijdslus. Kurt had vanaf de eerste keer een berekening gemaakt en die bood twee oplossingen. Dat betekent dat één de oplossing de herhaling wordt van de Tijdslus. De andere oplossing zal weergeven hoe het ongeveer zal verlopen. Toen Gryyse de Miorbhaileach, de eerste stamvader van Dom wist hoe de Profetie vanuit zijn tijd ging verlopen nadat hij het mensenhuiden perkament van Jafet vond in de vulkaanberg Ararat wilde hij na zijn dood dat zijn schedel samen met het perkament naar de vulkaanberg werd gebracht tot het einde der eeuwen opdat niemand nog gebruik zou kunnen maken van die vervloekte Profetie. Helaas is dat allemaal misgelopen omdat de boot die naar Turkije moest varen met zijn doodskop, door een onverwachte storm in de Zwarte Zee zonk tot enkele honderd kilometer van het Slangen eiland.”, legde de schouwarts uit, maar hij zag dat Willy het niet helemaal begreep. Ook Dom zag het.

“Kijk mijn maatje... Kurt moet een anomalie in de Tijdslus herstellen. We gingen er vanuit dat het die door Luc Serrien gevonden smartphone en watch terug op zijn plaats moet worden gelegd waardoor de anomalie zichzelf opheft, wiskundig gezien... de eerste oplossing is oneindig en dat blijft tweeduizend jaar zo. De Profetie werd volbracht en daarvoor moet de mensheid ongelofelijk zware offers

volbrengen. Zodra we dat bereikt hebben, begint een vredelievende periode die tweeduizend jaar zal duren. Het is een steeds herhalende cyclus en zolang de Profetie niet volbracht werd zou de miserie blijven duren.”, besloot Dom peinzend. “Chef... denkt u dat Kurt in de prehistorie zal slagen in zijn opdracht?”, vroeg hij. “Maar moet hij dan die vijf Poorten opnieuw dwarsen zoals wij deden? Wat zou hij dan bij Hades moeten doen? En zou hij Christus opnieuw zien? Oh mijn god... dat is allemaal zo absurd!”, zuchtte Willy volkomen overdonderd. “Het is sowieso zeker absurd maatje, maar het is zoals Christus ons al zei, Tijd is een raar iets.”, riposteerde Dom gelaten. Doc bevestigde de mening van Dom...

*Als een God deze wereld gemaakt heeft,
dan zou ik niet die God willen zijn;
haar ellende zou me het hart
uiteenrijten.*

Schopenhauer

Kurt en Donia stuiten op onoverkomelijke problemen...

Donia begreep haar geliefde niet toen hij haar arm greep en in de noord oostelijke richting ging lopen. Kurt was zichzelf heel de tijd aan het uitkafferen en vroeg zich af waarom hij niet eerder gedacht had aan die nieuwe mogelijkheid. Ze moesten sowieso de tweede Poort kunnen bereiken die veertig kilometer verder gelegen lag. Uiteraard was de Pangea de schuldige van die grote afstand waar ze vorige keer met Dom terecht kwamen. Hoogstwaarschijnlijk was er een verschil tussen een klein miljoen jaar. De Pangea had de Tweede Poort toen dichterbij gebracht. Nu was het een wandelafstand om u tegen te zeggen, om nog niet te spreken van de gevaren die op de loer lagen tijdens de tocht naar de Tweede Poort. Volgens Kurts berekening was die Poort met enkele graden meer noordwaarts geworden. Toch was het dezelfde plaats waar ze met Dom, Doc en Willy zijn geweest. Kurt probeerde het te begrijpen. Maar of hij ooit de oplossing hiervan zal vinden is de vraag van één miljoen...

“Lieverd... we moeten sneller gaan.”, vroeg Kurt. Donia begreep er niets van. Hoe kon een Tweede Poort zo ineens veertig kilometer verder zijn? Ze vroeg het aan Kurt maar die zweeg en bleef rondkijken. Plots hield hij zijn wijsvinger tegen zijn lippen. Abrupt zweeg Donia en werd opnieuw angstig.

“Er is daar iets en het is ons niet gunstig gezind. Blijf dus stil en maak geen lawaai. Je moet echt op je tenen lopen Donia.”, fluisterde Kurt heel stil. Donia knikte wild.

“W-w-wat is het?”, vroeg de jonge vrouw. Kurt gebaarde met een schouderophalen dat hij het echt niet wist. Maar Donia had wel degelijk iets gehoord. En het geluid leek haar ook allesbehalve gunstig gezind. Het was een soort gerommel, afgewisseld met een zeer laag grommend gebrul. De grond leek mee te daveren. Donia wist niet wat ze ervan moet maken. Plots stond Kurt weer doodstil met zijn wijsvinger voor zijn lippen. Het gaf Donia de kriebels op het lijf.

“Wees zeer stil... ik vrees dat er een enorm gevaarlijke theropode in de buurt zit, lieverd. Dus wees alsjeblieft héél, héél stil.”, fluisterde Kurt zo rustig mogelijk.

“Een T-Rex?”, vroeg ze angstig. De Commander schudde zachtjes het hoofd. Het gestamp en gedaver van de grond leek absoluut niet op dat van de Rex. Het klonk helemaal anders. Maar zo ver Kurt in zijn geschiedeniskennis dook, leek het hem onmogelijk. Het zou... voor zo ver hij wist een Giganotosaurus zijn. Die leefde echter in het vroege Krijt zo'n tweehonderd miljoen jaar terug. Het beest was familie van de Allosaurus die eveneens rond deze tijd leefden. Maar de T-Rex leefde honderdveertig tot zesenzestig miljoen jaar geleden wat de extinctie was van alle grote dino's. Toch had Kurt sporen gezien van de Rex en die kon volgens de wetenschap niet in dezelfde tijd leven als de Giganotosaurus! Vergissen die archeologen zich?

“Nee schat... een nog veel gevaarlijker beest dan de Rex... de eh, Giganotosaurus! Dat monster kan met veel gemak heel snel een Rex doden, maar eigenlijk zijn ze de voorvaders van de Rex. We moeten ons zo vlug mogelijk verstoppen want die dino is haast even intelligent als de Velociraptor en nog veel slimmer dan een Rex. Hij zal ons sowieso ruiken en in tegenstelling tot de meeste dino's trekken onbekende geuren hem net aan. Met andere woorden gezegd... vreemde geuren en aroma's prikkelen zijn onlesbare nieuwsgierigheid, mogelijk zijn honger en moordlust!”, siste Kurt fluisterend.

“Is het dicht bij?”, vroeg Donia. Kurt had haar met zijn wetenschappelijke uitleg doodsbang gemaakt en hij wist het. In tegenstelling tot wat men meestal denkt kan angst vaak wél een goede raadgever zijn, meende Kurt te weten.

“Nee... ik schat dat hij ongeveer twee tot drie kilometer van ons af is. Hopelijk tijd genoeg om ons ergens te verstoppen en onze lichaamsgeuren weg te nemen met de geur van de aarde hier. Smeer jezelf in met die modder. Zo ruikt hij ons niet. Kom... laat ons een grot zoeken in de stenen heuvels daar.

Maar het gedaver van de grond, afgewisseld met dat ijzingwekkende lage grommen was opnieuw een flink stuk dichterbij gekomen.

“Komaan Donia... we moeten lopen. Die Giganotosaurus kan een loopsnelheid van vijftig kilometer per uur ontwikkelen.”, siste Kurt ietwat luider en hij nam haar bij de hand. Ze renden zo snel ze konden naar de heuvels. Het gedaver van de grond gaf hen aanmoediging nog sneller te lopen. Eindelijk vond Kurt een holte en trok zijn geliefde erin.

“Voor zover ik zie, zijn we voorlopig veilig.”, zei de Commander hijgend. Donia had bijna geen adem meer en haar benen deden ontzettend pijn. Ze wist dat het nog steeds het gevolg was van die extreem lange coma, veroorzaakt door een instorting van het familiemausoleum van haar broer Dom. (*lees Boekdeel 1 Dodelijk Familieverleden, noot van de auteur*) In de verte zagen beide mensen hoe bomen omver en plat gedrukt werden door die supergevaarlijke dinosaurus. Het richtte zich onverwacht in zijn volle lengte op. Kurt slikte even. Dat jonge ding was nog een flink stuk groter dan de grootste bekende Allosaurus. De Allosaurus waar ze daarstraks mee te maken hadden was al een enorm krachtig exemplaar van vier meter hoogte, nog een vrij jong, half volwassen specimen. De Giganotosaurus kon zo’n Allosaurus gemakkelijk in een stuk doodbijten en te kauwen. Het was wel iets kleiner dan de T-Rex. Kurt schrok zich een bult. Hij schatte zijn hoogte op vijfenzestig meter met een bijradius van circa 4 meter en een schedellengte van pakweg 7 meter. Nooit eerder werd zo’n gigantisch fossiel opgegraven.

“Mijn God... wat een enorm monster. We kunnen ons nu niet uit de voeten maken, Donia. Dat beest zal ons sowieso zeker zien en horen.”, huiverde Kurt van afgrijzen.

“Heeft hij ons ge-ge-gezien of geroken?”, fluisterde de jonge vrouw vragend op een uitermate krampachtige manier.

Een piepjonge Brachiosaurus, de kop van een Giganotosaurus en een familielid Allosaurus als voorvader van de Rex

Kurt gaf geen antwoord. Zijn blik vestigde zich geheel op dit reusachtige carnivoor.

“Laat ons hopen van niet, lieverd. Het kan ons beiden tegelijk zonder problemen in één hap doorslikken zoals een vleesballetje. Plots hoorden ze achter zich een welbekend grauwend gegrom en gebrul... Een volwassen Giganotosaurus. Kurt e Donia konden hem echter niet zien. De dinosaurus leek ergens diep in de jungle te zijn. Opnieuw een grauwend gebrul. Kurt en Donia hielden hun handen tegen de oren. De Allosaurus moet het gebrul hebben gehoord want het gevaarlijke dier stormde plots in hun richting. De aarde daverde letterlijk. Donia gilte hard en onwillekeurig. Het beest liep met een onovertrefbare snelheid in hun richting. Kurt trachtte haar te kalmeren. Ze wilde gillend weglopen, tot Kurt Steinwalz haar bij de pols greep en een paar geruststellende kneepjes gaf.

“Kalm schat, kalm... het is niet in ons geïnteresseerd! Die dino is op de Giganotosaurus achter ons uit.”, zei Kurt op een rustgevende toon. De Allosaurus leek een aanloop te nemen en liep naar de aanstormende Giganotosaurus. Beide reuzen vlogen elkaar aan met hun kleine voorpootjes. De twee nietige doodsbangе mensjes staarden huiverend naar het gevecht. De atmosfeer was gevuld met een oorverdovend gebrul en gegrauw.

“We moeten er van onder door muizen, Donia. Op dit moment vechten ze, maar spoedig zal een van die twee winnen kan die ons in de gaten krijgen.”, opperde Kurt. De doodsbangе Donia knikte trillend. Kurt trachtte Donia te kalmeren door haar dicht tegen zich aan te drukken.

“W-W-Welke r-r-richting?”, fluisterde ze tuitelend, haar ogen strak gericht op het bloedige gevecht dat zich een dertigtal meters verderop plaatsvond. In feite moesten ze in de richting gaan waar de enorme monsters elkaar bekwamen en het zag er naar uit dat de Giganotosaurus het pleit ging winnen. De Allosaurus had zware en dodelijke verwondingen opgelopen. Het bloedde uit talrijke diep gekrabde wonden. De Giganotosaurus had nu eenmaal vlijmscherpe sikkelnagels die een halve meter lang zijn. Het was erg opvallend dat de Giganotosaurus haast geen verwondingen had opgelopen, buiten een hevige beet in zijn nek. Kurt kon het niet begrijpen. Een Giganotosaurus en een Allosaurus in hetzelfde tijdperk? Het kon gewoon niet!

“Eigenlijk moeten we in die richting gaan waar die twee bezig zijn. We zullen moeten wachten tot een van hen dood is en opgepeuzeld en de winnaar verdwenen.”, zuchtte Kurt geërgerd omdat dit hen nou weer moest overkomen en veel tijd hadden ze niet.

De Allosaurus had het echter nog niet opgegeven en hoewel hij iets groter was dan de Giganotosaurus begon deze toch fikse knauwen uit te delen waar de enorme reus niet goed van was. Plots had de Allosaurus een belangrijk onbeschermd deel van de Giganotosaurus gezien... zijn weke buik. Al zijn bijtkracht inzettend drongen de vlijmscherpe tanden van de Allosaurus in de buik van de Giganotosaurus die een luid gebrul van hevige pijn aanhief. De Allosaurus schudde met zijn kop zoals een hond dat deed en scheurde een grote hoeveelheid vlees los waaronder de pancreas van die reus. Het beest slokte alles op maar viel plots hijgend neer, allicht door het bloedverlies. De zwaar gewonde Giganotosaurus is ook ten dode opgeschreven maar leek wankelend verder te gaan

en hief een langdurig huiveringwekkend gebrul uit. Het gigantische dier leek naar het water te strompelen. Door het verlies van de alvleesklier leek het een enorme dorst te hebben ontwikkeld. Bovendien jankte het klaaglijk van de hevige pijn aan de gapende en heftig bloedende buikwonde. Vlak voor dat de Giganotosaurus de snelstromende rivier bereikte viel het dood neer. De jonge Brachiosaurus had wijselijk de benen genomen. Dat ging gepaard met een enorme en zware bonk die de aarde deed schudden alsof er een gigantische vulkaanuitbarsting gebeurde. Het deed Kurt denken aan de vorige keer.

“Kom schat... de weg is vrij. We kunnen verder in die richting lopen.”, zei Kurt haastig. Donia aarzelde. Ze zag de liggende Allosaurus nog steeds bewegen.

“Dat beest is niet dood Kurt... kijk... kijk... het beweegt nog met zijn bek, staart en achterpoten. En nu ook zijn enorme kop.”, zei een doodsbanige Donia wijzend naar het liggende monster. Kurt keek en wist dat zijn vriendin gelijk had. Maar ze konden hier niet blijven staan. Ze moesten nog een groot stuk te voet gaan naar de volgende Poort. Dat was een trip van omzeggens... drie dagen, meende de Commander. Hij betastte zijn heuptasje waar hij een krachtige Sig Sauer met Dum–Dum kogels had gestoken. Die kon een Velociraptor aan gruzelementen en in flarden schieten.

“Het zijn simpele stuiptrekkingen liefje. Dat snertbeest is er geweest. Niet bang zijn, komaan... we moeten nog ver gaan. Onderweg zal ik wat microraptors of andere eetbare dingen verzamelen als mondvoorraad onderweg.”, riposteerde Kurt vriendelijk lachend. Het stelde Donia allerm minst gerust maar ze wist dat ze zonder Kurt verloren was en knikte aarzelend.

“Hmm... effe bepalen waar we ons nu bevinden.”, mompelde Kurt terwijl hij zijn gloednieuwe Samsung Galaxy S 10 plus tevoorschijn haalde.

Hij bestudeerde de geografische coördinatiepunten en schrok zich een grote bult. “Donia... je zult me niet willen geloven als ik zeg waar we ons momenteel bevinden... we staan hier exact op het punt waar je broer Dom woont en leeft. Die snelstromende rivier is dus de Schelde. Het enige wat ik me serieus afvraag... hoe het mogelijk was dat een Giganotosaurus op hetzelfde tijdstip leefde als de Allosaurus. De Giganotosaurus leefde volgens de wetenschap aan het einde van de Permafrost, dus miljoenen jaren vóór de Rex ten tonele verscheen. Het feit dat die twee in het Trias tijdperk, zo ongeveer driehonderd miljoen jaar, samen leefden maakt dat we mogelijk de ganse geschiedenis van de prehistorie dienen te

overschrijven. Het is opvallend dat we nog een enkele keer een Brachiosaurus hebben gezien, dus niet zo vroeg als die Giganotosaurus. Die leefden volgens de wetenschap rond hetzelfde tijdstip als de Rex en derhalve tot zeventig miljoen jaar geleden wat ook het einde van de dinosauriërs inluide. Ook opmerkelijk dat het gebeente van de Rex voornamelijk te vinden waren in Noord Amerika terwijl de

De herstelde tijdsanomalie luide het einde van de dino's en de fout in het Verleden hersteld door middel van een meteor en vulkaanuitbarstingen

fossielen van de Giganotosaurus voor het merendeel in Oceanië gevonden werden. Ik denk, lieve schat... de wetenschappers hadden het volkomen mis of wij, door de tijdsanomalie compleet verkeerd zaten. Het kan betekenen dat de dino's veelal hetzelfde bleven doorheen die era's. Enne...”, Kurt werd door Donia onderbroken. “Schat, ik weet dat je een zeer uitgebreide kennis hebt van dat soort dingen maar hier kunnen we niet blijven plakken. De Allosaurus beweegt al een tijdje niet meer. Laat ons subito presto gaan.”, moedigde de jonge vrouw haar vriend aan. Ze was doodsbang.

“Huh–huh... je hebt gelijk, sorry.”, zei Kurt ietwat schuld bewust en ging voor. Donia volgde hem op de voet. Beide jonge mensen hadden de grootste moeite om snel in die taaie modder te lopen. Het betekende dat de rivier anders meanderde

dan in het Antwerpse. Kurt sjokte voorzichtig verder. Maar plots stonden ze oog in oog met een enorme Dimetrodon. Het dier had een wijde rugkam en mat van kop tot staart een vijftal meter. Donia hield haar hand voor de mond en beet er haast op om niet te gillen. Kurt stond voor haar en wuifde zijn hand op en neer wat betekende dat ze rustig diende te blijven.

“Kalm blijven, lieverd. Dat ding heeft geen sterk reukvermogen en bovendien staat de wind gunstig. Mogelijk is het op weg naar de rivier. Het is min of meer een viseter. Hij heeft ons niet in de gaten. Kennelijk probeert dat beest zich te oriënteren. Loop op je tenen en maak geen gerucht.”, fluisterde Kurt zachtjes. Plots, volkomen onverwacht... een grauwend gebrul! De Dimetrodon keek naar Kurt en Donia met blikkerende tanden. Beide mensen stieten een doodsgil uit...

De Dimetrodon

Commissaris Gaston Bomans werd ter aarde besteld samen met zijn vrouw Sandra Verweyen...

Dom stond nogal vroeg op. Hij had die nacht niet kunnen slapen. Ook Willy bleef wakker en was TV aan het kijken. Ze zouden naar de begrafenisplechtigheid van hun meest geliefde vriend en baas, commissaris Bomans, gaan. Beide mannen waren immers uitgenodigd op de begrafenis die alras in mineur startte. Een

hevige plensbui die al een ganse nacht duurde en kennelijk niet van wijken wilde weten verhevigde de al zo sombere en droevige atmosfeer. Rechter Hubert Weymersch, onderzoeksrechter Liesje Hoogmans die tevens ook het nichtje was van Bomans, Maggie, Dom, Willy en Doc en nog een heleboel bekende en onbekende mensen kwamen allemaal de laatste eer bewijzen aan een groot integer en onkreukbaar politie officier...

“Kom jongens... onze baas wilde altijd samen met zijn lieve Sandra een Christelijke liturgische dienst hebben. Ben er niet zo voor maar kom... de wens van Gaston moet gerespecteerd worden.”, mompelde een verdrietige Doc. De schouwarts was de laatste drie weken diep in de put geraakt. Hij dacht ook vaak aan zijn lieve Dottemieke die samen met Kurt Steinwalz terug naar de vijf poorten van het Verleden is gegaan. Doc hoopte vurig dat ze nog steeds in leven was en terugkomt bij hen. Dom zei niet veel. Ook hij zat in zak en as, net als Willy. Eigenlijk hielden de drie vrienden veel van baas Gaston Bomans. Dom startte zijn Beast en de twee anderen namen plaats. De kerk was gelegen vlak bij het ziekenhuis waar ooit Donia twee jaar in coma had vertoefd.

“Zeg Dom heb jij nog iets vernomen van de moordenaar? Die euh... Ahmed Zaryouh?” vroeg Doc onverwacht. De rechercheur antwoordde niet dadelijk. Hij had zijn aandacht nodig op deze drukke weg. Vervolgens sloeg Dom een zij ingang van de Kerk om daar te parkeren. Die plaatsen zijn enkel voorbehouden voor de politie en hoge stadsfunctionarissen. De lijkwagen met de twee kisten waren er nog niet maar een heleboel politiemotards parkeerden hun zware machines op het kerkpleintje. Ze zouden de commissaris naar zijn laatste rustplaats begeleiden. Dom en zijn vrienden werden naar voor begeleid, naar de eerste rij. Dat had Maggie georganiseerd. Uiteindelijk was ze toch commissaris geworden en de vetpens werd uit het korps gezet omdat hij een lafaard was. Het was steeds de plicht van ondergeschikten de commissaris te beschermen en dat had vetpens niet gedaan. Toen er geschoten zou worden liep vetpens gauw naar buiten en verborg zich in een kleerkast, terwijl Ahmed Zaryouh zich schietend een weg baande. Bovendien had Liesje Hoogmans een uiterst vernietigend rapport opgemaakt over vetpens zodat men verplicht was hem op staande voet oneervol te ontslagen. Dat vonden de drie vrienden toch een schrale troost. Belangrijkste is dat Vetpens Geenens voorgoed uit het korps is gezet!

De orgel begon plots een requiem te spelen en iedereen stond op toen de twee kisten werden binnen gedragen door politie agenten. De muziek hield plots op en de priester begon met zijn dienst. Dom luisterde echter niet. Hij richtte zijn blik onveranderd naar de kist van zijn baas en liet vele prettige en minder leuke herinneringen de revue passeren.

“... want er staat geschreven... wie in mij gelooft zal leven ook al ware hij gestorven...” vertelde de pastor op eentonige maar emotionele stem. Onverwacht dacht Dom aan monseigneur Wilfried Dadelmans. Waarom was hij hier niet bij? Gaston en hij kenden elkaar goed.

“... alhoewel de Tijd daar is... vinden we in de Korintiërs 15:55-58... Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel? De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet. Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.”, mummelde de priester.

Dom schrok op bij deze woorden... ‘*De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet.*’ Nu pas begreep Dom waarom de Satan moest worden losgelaten uit zijn kerker. Hij herinnerde zich plots Openbaring zes.

En zie, ik zag, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de Dood, en het Verwoestende Graf volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over de aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met grote gewelddaden der mensen, te beginnen met komst van de Donkere Man die Corona heet en volgend met een allesverwoestende oorlog.

De Profetie waar alles om draaide was het breken van het Vierde Zegel. En toen Het Vijfde Zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen degenen, die gedood waren door het Woord Gods. Dom besepte zeer intens dat het Donia en Kurt waren die het Vijfde Zegel moest breken. Dat betekende dat er kortelings ontelbare rampen deze wereld gingen teisteren. Het duizelde de rechercheur. Het was dus nog lang niet afgelopen. De rampen moesten nog beginnen. Het was op dit moment veertien december 2019. Dat betekende dat het vanaf 2020 stelselmatig en klein gaat beginnen. Maar tegelijk vroeg Dom zich af wat hij moest doen om die rampen tegen te houden of alleszins milderer? En met wat zal het starten? Welke rampen? Treinrampen? Vliegrampen? Natuurrampen? Wat kon hij er tegen doen? Doc tikte zachtjes op zijn arm.

“Maatje je zit te dromen. De dienst is afgelopen. We gaan nu naar het kerkhof.”, fluisterde hij. Dom schrok op. Hij had de dienst helemaal niet gevolgd en berispte zichzelf erop.

De drie vrienden liepen naar de geparkeerde Beast van Dom en stapten in. Dom was eigenlijk nog steeds diep in gedachten verzonken en reageerde automatisch. De lijkwagen werd begeleid door acht motards. Het Schoonselhof was gelukkig niet veraf. Tien minuten later verzamelde iedereen zich rond het dubbelgraf waar de pastoor zijn laatste woorden over de commissaris en zijn vrouw uitsprak en eerde. De kist van Gaston ging het eerst in de diepe grafput en vervolgens de kist van zijn vrouw Sandra er bovenop. Commissaris Maggie De Clerck was de eerste die een roos in het graf gooide. Haar tranen waren zeer duidelijk zichtbaar. Ze boog diep voor het graf. De volgende was rechter Weymersch die eveneens een roos in het graf wierp. Dom merkte dat onderzoeker Liesje Hoogmans niet bij de teraardebestelling was, wat hem wel verwonderde aangezien zij Gastons nichtje was. Ook Dom, Doc en Willy wierpen op hun beurt een roos. Bomans had nooit rouwkransen gewild en dus waren er geen besteld. Doc hilde eveneens. Hij was ook een goede en intieme vriend van de vermoorde commissaris. Toen was het afgelopen. Dom keek in de richting waar in de verte zijn familiemausoleum stond en voelde zich erg moedeloos. Hij moest de innige neiging onderdrukken om er naar toe te lopen, zich in de Eerste Poort te gooien op zoek naar zijn zus Donia. Doc merkte het en klopte goedmoedig op de schouder van zijn jongere vriend.

“Ja maatje... ik heb ook die gedachte om mijn Dottemieke achterna te lopen maar dat heeft totaal geen zin. Jij voelt het wanneer het met haar afgelopen is en wat zegt je gevoel nu daarop?”, wilde de schouwarts weten. Dom haalde zijn schouders op. Het zeker weten was onmogelijk doch het voelend weten zei hem dat Donia oké was.

Dat vertelde Dom ook aan Doc die peinzend knikte.

“Ja Dom... soms is het ‘voelende’ weten efficiënter dan het ‘zekere’ weten. Vraag me niet hoe ik op die rare gedachte kwam. De mens is nu eenmaal een super complexe machine dat op een soort van organische, annex geestelijke software werkt. Elk levend wezen is een wonder van de natuur. Soms denk ik dat er geen zekerheid is dat de mens zou ontstaan zijn uit een Darwinistische evolutietheorie. Dat kan misschien wel gelden voor onze organische en bottenstructuur maar zeker

niet het zelfdenkend bewustzijn. Als we kijken naar de bonobo's merken we een identiek bewustzijnsverloop. Alleen is die aap nooit in staat geweest iets te creëren zoals de mens dat kan.", schoolmeesterde Doc op een vriendelijke manier. Opnieuw haalde Dom zijn schouders op. Doc had sowieso zeker gelijk maar dat interesseerde Dom niet voor het moment.

"Kom jongen... laat ons gaan iedereen is weg en zo meteen komen de gravers de put dicht.", zei Doc. Dom bleef echter roerloos naar de doodskisten kijken. Kon hij de moord op Gaston vermeden hebben als hij niet achter zijn eigen verleden was geen speuren? Misschien wel, maar die gedachte kwetste hem diep. Maggie kwam naar hun toegelopen. Ze bekeek iedereen afzonderlijk en vriendelijk aan.

"Jongens... komen jullie met me mee? Voor intieme vrienden van onze betreurde commissaris werd een koffietafel georganiseerd. Jullie zijn ook uitgenodigd samen met edelachtbare Weymersch en Hoogmans.", stelde ze voor. Dom zag dat haar ogen rood waren. Dom had er nu echt geen zin in en schudde het hoofd.

"Dank je Maggie maar mijn kop staat er niet naar. Doc en Willy ga maar met Maggie mee. Ik wacht in mijn Beast tot jullie terug zijn.", mompelde Dom met een trieste stem. Doc keek Dom recht in de ogen en besepte dat hij erg leed onder de gegeven situaties.

"Goed mijn jongen. Ik ga met Maggie en Willy mee. Ik laat je verontschuldigen. We blijven echt niet lang weg. Tot seffens. Kom Willy we geven onze droevige maat een beetje eenzaamheid en vrijheid. Wij gaan een lekker mokje koffie drinken en dan dadelijk terug naar onze lieve kameraad.", riposteerde Doc op een geforceerde manier want ook hij en Willy voelden niet veel voor die koffietafel, doch het was nogal ongepast als zij het ook zouden afzeggen. De Chef had sinds het verdwijnen van zijn zusje niet veel meer gezegd. Zelfs op de bureau was de anders zo grappige, vriendelijke Chef stil en zwijgzaam. Willy was ervan overtuigd dat hij zijn zusje heel erg mist en het feit dat hij geen zekerheid heeft of ze nog leeft lijkt hem erg aan te vreten. Ook met Kurt zat Dom in. Terwijl Dom op weg naar zijn woning reed, purrede zijn smartphone. Hij greep het ding en keek naar de nummer die hem belde... een +39... een Italiaans nummer dus. Hij reageerde er niet op en liet zijn voice mail het antwoord geven. Doc en Willy waren snel terug. Hij savet de nummer op en stak het apparaat weg. Dom manoeuvreerde zijn Beast handig in de Antwerpse smalle straatjes.

“Hee maatje... waarom die omweg?”, vroeg Doc plots maar hij vermoedde wel waar Dom heen reed... Ineke Peeters zijn geliefde. Vreemd dat hij nu net met zijn twee vrienden naar haar reed. Maar ja... normaal dat mannen een pintje gaan drinken bij deze mooie liefvallige dame. De rechercheur reed de ondergrondse parking van de Groenplaats in. Doc huiverde. Tweehonderd jaar geleden waren ze daar ook geweest... tastend in het donkere gangenstelsel onder het Groenkerkhof. Ook Willy had dat enge en intense gevoel. Dom parkeerde zijn Beast op de voorbehouden plaatsen van de stadsdiensten.

“Kom jongens... laten we er eentje pakken op het heil van onze betreurde vriend.”, stelde Dom voor. Werktuiglijk stapten Willy en Doc uit. De inspecteur wist eigenlijk niet goed wat de Chef hier verloren had maar vertikte het om het de Chef te vragen.

“Ben benieuwd maatje. Het was ook al erg lang geleden dat ik haar nog eens gezien heb.”, oreerde Doc glimlachend. Dom knikte zwijgend en liep rustig naar het cafeetje van zijn geliefde vriendin. Plots kreeg Willy het door en lachte de Chef vriendelijk toe. Het cafeetje stond in een hoek naast een exquise restaurant. Groot was het niet, nauwelijks genoeg voor twintig mensen. Dom stapte als eerste naar binnen. Ineke had hem al zien aankomen maar zweeg en deed alsof zij hem niet kende. De drie mannen namen plaats op de barkrukken voor de toog.

“Mijne heren, u wenst?”, vroeg de mooie dame. Willy kon zijn ogen niet van haar afhouden. Ineke was een prachtige langbenige schoonheid met lange golvende lokken. Haar mooie amandelvormige groene ogen deden haar schoonheid tot zijn recht komen.

“Eum... voor deze oudere wijze heer een goed gekoelde Duvel met een heerlijke schuimkraag. Willy? Jij ook, hé? En voor mij... hmm... een fruitsapje Grand Cru van 2017.”, vroeg Dom met een zacht knipoogje.

“Komt voor de bakker.”, antwoordde Ineke. Doc moest inwendig lachen hoe al die mannelijke klanten smachtende blikken naar haar bezigden. Beaumont zat op een stok te suffen op de toog. Hij had kennelijk niet veel zin om de mensen te vermaken met hoogdravende verhitte scheldwoorden. Doc nam uit zijn portefeuille een kranten artikel over de Patapouf en een levensgrote foto van haar in al haar obese vleesbuik glorie en liet het de papegaai zien.

“... Krauw... opgeblazen–protsnot–kamelenscheet... leeg–gepiste–pornopaal... poep–schijtende–anus–slobberaar... homeopathische–genotsflickeraar–me–witte–

stinkschimmel–oep... Krauw...”, schetterde het beest. Doc barstte in schaterlachen uit. Beaumont had een enorm vocabularium van scheldwoorden tegen de Patapouf. Allicht verzon dat beest zelfs scheldwoorden bij die hij nooit eerder leerde, meende de dijenkletsende schouwarts. Ook Willy kon zijn lach niet inhouden. Ineke grinnikte als ze die drie mannen zo bezig zag maar ze voelde wel dat haar Dommie met een droefgeestig gestemd is. Ze deed haar duim omhoog alsof ze wilde zeggen dat Dom het goed gedaan had maar Dom wist dat duim omhoog betekende dat hij naar haar privé vertrekken mocht gaan. Dom betaalde de drankjes en wenkte Doc en Willy hem te volgen. Ze liepen het café uit en Dom stapte naar een deur vlak naast Inekes cafeetje Die was open. De rechercheur wenkte zijn vrienden hem te volgen. Dom sloot de deur en begaf zich naar het salon van zijn geliefde. De nieuwsgierige kater Ubasti liep Dom tegemoet en begon een luid ronkconcert. Kattin Bastet volgde en besnuffelde de nieuwkomers. “Zet jullie maar neer op de divan van Ineke. Ze zal zo meteen komen want ze moet die vier kwijlplurken nog buiten bonjouren.”, zei Dom die op de zetel ging zitten. Het duurde nog een dik halfuur eer Ineke binnenkwam. Ze gaf Dom een tedere liefdevolle zoen op zijn neus. Willy kreeg een krachtige handdruk en Doc een knuffel.

“Oh Doeje... ik ben zo blij dat ik jouw ouwe baardige snoet en Jeremias moustache nog eens zie. En jij... jij moet Willy zijn, de beste vriend van Dommie.”, zei Ineke.

“Ja juffrouw... ik noem hem nooit bij de naam. Hij is mijn Chef en daarom noem ik hem altijd Chef uit eerbied en diepe genegenheid”, antwoordde Willy met een lichte bloos op zijn wangen. Het ging er gemoedelijk aan toe totdat het gesprek op de vermoorde commissaris Gaston Bomans kwam. Ineke hilde dapper mee met de mannen. Dom kreeg opnieuw een oproep van zijn loopfoontje. Weer dat nummer uit Italië. Hij nam dit keer wel op.

“Meneer Degryse... met aartsbisschop Dadelmans. Ik bevind me nu in het Vaticaan maar zou u heel dringend moeten spreken. Morgen ben ik terug in Mechelen. Kunnen we afspreken morgenmiddag vijftien uur alstublieft?”

Dom dacht er over na en liet zijn werkrooster de revue passeren door zijn brein. “Helaas Eminentie... ik ben pas in het weekend vrij. Ik werk terug als rechercheur voor de Antwerpse politie afdeling moordbrigade. Ik stel derhalve voor zaterdag aanstaande om tien uur, goed?”, weerlegde Dom. Even een vrij lange stille pauze.

“Als het niet vroeger kan... goed dan. Bedenkt u alstublieft dat het zeer, zeer erg dringend is. Dank u wel en goedemiddag nog. Moge God uw pad verlichten.”, klonk het erg geëmotioneerd. Dom keek stomverbaasd naar zijn gsm. Wat zou die zwart rokkende kwiet hem nu allemaal te vertellen hebben, vroeg de rechercheur zich af. Ineke keek naar hem.

“Is het ernstig? Is er iets gebeurd Dommie?”, vroeg ze bang. Dom schudde geruststellend het hoofd en stak nadenkend zijn loopfoon terug op zak. Ook Doc wilde weten wat er gaande was.

“Dadelmans belde vanuit Vaticaanstad, staat op punt om terug naar ons land te keren en wou me per sé morgen om vijftien uur heel, heel dringend spreken op zijn bureau te Mechelen. Hij wilde me absoluut, absoluut dus morgen al spreken maar daar voel ik nu niet veel voor. Dus heb ik hem morgen, zaterdag, om tien uur voorgesteld. Daar was hij blijkbaar niet erg mee gediend. Maar met heel veel tegenzin gaf hij toch toe. Ik vermoed dat het over Kurt Steinwalz zal gaan.”, zei Dom peinzend.

“Uiteraard gaan Willy en ik met je mee. Punt aan de lijn.”, zei Doc met een stem die geen tegenstand duldde. Wat Dom echter niet wist was dat het gesprek met Dadelmans het begin zal inluiden van een verschrikkelijke Armageddon...

***Satan kan de Bijbel aanhalen om zijn
doel te bereiken***

Shakespeare

De Dimetrodon werd opgemerkt door de Tyrannosaurus Rex...

Kurt en Donia bevonden zich in een levensgevaarlijke situatie. Enerzijds de naderende T-Rex en anderzijds vóór hen... de Dimetrodon die in beide mensen

een lekker hapje meende te ontwaren. Kurt dacht bliksemsnel na en greep zijn Sig Sauer, gevuld met verschrikkelijke Dum–Dum kogels. Hij aarzelde echter omdat hij niet wist waarop hij eerst diende te schieten. Bovendien konden de ingeslagen kogels in een van die monsters een anomalie in de Tijdilus veroorzaken, iets wat ten alle prijze vermeden diende te worden. Maar...

“Vlug Donia... maak je zo klein mogelijk, buig door je knieën en vorm met je lichaam een bol. Ik hoop dan dat die Dimetrodon niet meer op ons zal letten en ons beschouwt als stenen... vlug schat!”, siste Kurt stilletjes.

De doodsangstige Donia trachtte aarzelend te doen wat Kurt haar zei. Ook Kurt deed het maar hield zijn Sig goed in zijn hand omklemd mocht een schot toch nodig zijn. De Rex zocht de mensen maar vond hen niet omdat ze zich niet meer bewogen. Een extreem luide en krakende brul van de Rex verscheurde de stilte van de atmosfeer. Hij had de Dimetrodon ontdekt en zag daarin een smakelijk hapje vers vlees. De Dimetrodon wasemde ook een visgeur uit die de smaakpapillen van de Rex prikkelden. Kennelijk had dat gigantische monster nooit eerder zoiets geroken. Na nog eens een lawaaiige brul stormde de Rex naar het plateau waar Kurt en Donia zich bevonden. De veel kleinere Dimetrodon stiet eveneens een kwaadaardig gegrauw uit. Of het van angst of ergernis was, kon Kurt niet opmaken. Ze bevonden zich plots in een donkere schaduw. De Rex boog zich over hen heen en richtte zijn scherp getande muil naar de Dimetrodon. Hij greep het beest bij zijn rugstekels en schudde er heftig me zoals een hond dat zou doen. De Dimetrodon stiet een pijnlijk en klaaglijk gebrul uit maar kon niets beginnen tegen de Rex totdat zijn klauwen zich boorden in de neus van de Rex. Ondanks de pijn vertikte de Tyrannosaurus zijn prooi los te laten en bleef er heen en weer mee schudden. Uit de rugstekels spoot het bloed van de kleinere dino. Het dier verzwakte erg snel...

“Snel... achteruit. Dat bloed mag ons niet raken want anders denkt de Rex dat wij de nakomelingen zijn van die Dimetrodon. Die vreet hij ook op.”, siste Kurt in het oor van Donia. Ze liet het zich geen twee keer zeggen maar er vielen wel enkele druppels warm bloed op hun kleding en ransel. Kurt had het snel door en trok Donia nog sneller achteruit. Vervolgens greep hij haar en zwaaide haar lichaam over zijn schouder. Hij begon hard te rennen... weg uit de buurt van de Rex.

“Hou je goed vast schat... ik ga nu heel erg hard rennen. Maar bedenk dat ik dat slechts een kwartier kan volhouden. Daarna val ik neer en dan moet ik direct rusten of mijn hart ontploft gewoon.”, hijgde Kurt en voegde de daad bij het woord. Donia schrok hevig. Ze had nog nooit een mens gekend of gezien die zo snel kon hollen als haar geliefde Kurt. Hij liep mogelijk nog sneller dan Usain Bolt. Kurt rende zo snel als een brommer op maximum snelheid, circa veertig kilometer per uur. Gelukkig was het een naar beneden glooiende weg. Donia keek om en zag de Rex nog steeds vreten aan die Dimetrodon. Door de rugstekels kon de gigant de viseter niet in een keer oppeuzelen anders zou hij zijn enorme muil zwaar verwonden aan die stekels. Het gaf de vluchtende mensen enig respijt. Na een klein kwartiertje viel Kurt neer op het malse natte gras met Donia nog op zijn schouder. Hij hijgde als een stoomlocomotief. Donia hoorde zijn razendsnelle ademhaling en hartgeklop gepaard gaand met een licht gepiep. Ze wurmde zich onder de arm van Kurt en was erg ongerust omdat Kurt niet reageerde.

“Schat... schatteke, alsjeblieft wordt weer jezelf... schatje...”, smeekte Donia.

Plots bewoog Kurt zich langzaam. Hij hijgde nog steeds maar minder. Kurt keek Donia aan met een liefdevolle blik.

“Niet bang zijn lieverd... ik had het je nochtans gezegd dat ik plots zou neervallen... ben nu ietwat uitgerust maar nog niet helemaal. Heb jij de Rex nog gezien?”, vroeg Kurt. En net waren die laatste woorden uitgesproken, voelden de twee mensen de aarde daveren. De regenplassen her en der leken zich te kringen te vormen, alsof er een lepel even in roerde met tussenpozen.

“Dat beest volgt ons Donia... we moeten hier snel weg. Heb je wat Keuls water bij je? Ja? Goed zo... besprenkel het op de bloedplekken van de Dimetrodon op je kleren en ook bij mij. Zo zal ie ons niet meer ruiken als we ons in die holte tegen de glooiende heuvel verstoppen.”, zei de Commander. Met rillende, haastige handen zocht de jonge vrouw in haar ranseltje naar de fles Eau du Cologne die ze van haar Papatje had gekregen. Ze liet de fles bijna vallen van zenuwachtigheid en begon verwoed met het flesje Kurts kleren te besprenkelen. Kurt op zijn beurt behandelde haar ransel en rug want daar zaten de grootste bloedplekken. Het gedaver van de ploffende poten werd almaar luider. Donia duwde zich plat tegen de wand in de holte, bang als ze was. Kurt reageerde ietwat ontspannen. Hij was er zeker van dat het monster hen niet kon waarnemen. Maar daar vergiste Kurt zich ernstig in. De scherpe en zoete geur van het reukwater maakte de Rex dol.

Hij had al dadelijk geroken vanwaar die ergerlijke geur kwam... die holte. De Rex probeerde zijn muil in die holte te wringen maar slaagde er niet in. Met zijn meters lange tong tastte de Rex in de holte. Kurt hield zijn hand op de mond van Donia. Ze mocht onder geen enkel beding gillen. De tongpunt van het monster raakte haar buik. Ze huiverde intens maar Kurt belette haar om te bewegen. Donia gaf bijna over vanwege de onwelriekende adem van de Rex. Plots leek de Rex het te hebben opgegeven. Maar Kurt hield zijn wijsvinger tegen de lippen.

“Nee schat... je moet wachten. Het kan zijn dat de Rex gewoon stilletjes wacht tot we buiten komen. Het enorme dier liet zich echter niet meer zien. Kurt stapte voorzichtig en stil naar voor. Hij wilde zich ervan vergewissen dat het monster het werkelijk had opgegeven.

De Velociraptor viel de T-Rex aan en Kurt schoot het vliegend en gepluimd reptiel in de poot

Nog voor hij zijn hoofd buiten de holte had probeerde de Rex hem te spietsen tussen zijn gigantische vlijmscherpe tanden. Kurt trok zich bliksemsnel terug en de Rex brulde van teleurstelling. Vanuit de holte zag de Commander een vliegende Velociraptor naderen. Het was blijkbaar een erg nieuwsgierig dier die snel naar het gewoel rende. Het leek niet bang te zijn van de Rex. Kurt greep zijn

Sig Sauer, schroefde er een demper op en mikte op de poot van de Velociraptor. Hij schoot en het was raak. De raptor grauwde en brulde van hevige pijn. Hij viel om. Zijn getroffen poot kon zijn eigen gewicht niet meer dragen. De Rex draaide zich om en zag de kronkelende Velociraptor.

Hij verloor de aandacht voor zijn prooi in de holte en richtte zich naar de kleinere dino. Hij greep zijn poot tussen de tanden en begon er mee te schudden. Het pijnlijk klinkend gejack van de raptor weerkaatste in de prehistorische jungle en trok allicht de aandacht van de roedel die zich ietwat verderop had geposteerd. Spoedig vloog een twintigtal Velociraptors rond de Rex die ondertussen zijn prooi had doodgebeten en bezig was het op te peuzelen. Velociraptors zijn erg sociaal gevoelige en intelligente dieren. Ze wilden wraak nemen voor hun gedode makker en sprongen op het lijf van de Rex. Ze beten grote stukken vlees van de Rex die grauwend begon te brullen van pijn. De Rex hief zijn poot op en trachtte verschillende raptors te verpletteren onder zijn gewicht. Dat lukte deels doch de raptors lieten zich niet doen. De grootste van hen, mogelijk de roedelleider sprong omhoog en beet in de keel van de Rex. Het bloed spoot er hortend uit. De Rex was ten dode opgeschreven maar gaf het nog niet op en beet verschillende raptors dood, waaronder ook de roedelleider. Met grote angst staarden Kurt en Donia naar dit ijzingwekkend bloederig schouwspel. De Commander beseftte dat ze hier niet konden blijven. Zodra de Rex dood zou zijn, zouden de overlevende raptors hen sowieso ruiken. Dat zou het mogelijk met hen afgelopen zijn. Het waren er teveel om allemaal dood te schieten. Kurt greep de arm van Donia en trok haar mee uit de holte. Hij trok de door de Dimetrodonbloed doordrenkte lichte jas uit en wierp het op de grond.

“Nu gaan we weer hard lopen. Mijn jas zal hun volgende slachtoffer worden maar eens ze door hebben dat het geen leven bevat zullen ze ons sowieso achterna hollen. Zal het gaan of wil je dat ik je weer draag?”, vroeg Kurt fluisterend. Ze schudde het hoofd en liep naar voor, gevolgd door Kurt. Beide mensen liepen hard... ver weg uit de buurt van de raptors en de getroffen Rex. Na twintig minuten liet Donia zich hijgend op het natte en zachte gras vallen. Kurt bleef rechtstaan en bukte zich. Hij vroeg of ze ergens pijn had.

“Ja en nee schat... ik ben pompaf en kan niet meer. Mijn benen doen nog steeds pijn door die tweejarige coma!”, hijgde ze. De Commander keek rond. Het begon stilaan te donkeren. Hij zag een enorme spar met talloze stevige takken. Als ze die

boom opklommen zouden ze veilig kunnen uitrusten dacht Kurt. Hij hoopte wel dat er zich geen Pterodactyls in de buurt bevonden maar dat was ook moeilijk. De sparren stonden vrij dicht opeen en die vliegende ondiegen met hun enorme vleugelspanwijdte kunnen er niet tussen vliegen. Kurt wees naar boven.

“We klimmen een tiental meter op... ginds op die heel brede tak daar. We kunnen er met twee op liggen en er ligt een heleboel zachte mos.”, zei Kurt met een glimlachend gezicht

“Kan die mos ons tijdens het slapen niet laten afglijden?”, vroeg Donia bezorgd. Kurt greep iets uit zijn ransel... een lang stuk stevig touw. Hij feliciteerde zichzelf. “Nope, geen nood... ik bind ons beiden goed en strak vast op een manier dat we ons snel kunnen losmaken indien nodig.

Maar ik denk niet dat er hier nog een reuzen carnivoor zal passeren.”, opperde Kurt.

“En die raptors? Gaan die ons niet meer zoeken als ze met die Rex hebben afgerekend?”, wilde Donia weten. Kurt antwoordde niet dadelijk doch hoorde haar stem erg trillen van intense doodsangst. Ze moesten nu mee snel de volgende Poort vinden en er door springen. “Eerlijk gezegd schat... die zoeken ons allicht nog steeds en zelfs mochten ze tot hier komen... ze kunnen niet klimmen en tien meter hoogte kunnen die rotbeesten ook niet aan. Kom aan liefje... klim omhoog. Ik volg je dadelijk.”, riposteerde Kurt. Donia aarzelde niet langer meer en klom als een eekhoorn snel de boom in. Kurt volgde haar rustiger en nestelde zich op de tak, vlak voor haar.

“Ik heb erge honger Kurt.”, klaagde ze maar wist goed genoeg dat het nu niet de tijd en de plaats was om iets te jagen en op te eten. Kurt keek in zijn ransel en zocht naar zijn LED straler en stak het ding aan Dat was iets waaraan Donia geen behoefte heeft. Of het nu stikdonker is, hetzij schemerend ze kon steeds alles helder waarnemen alsof ze zich in vol daglicht bevond.

“Schat hou die lamp eventjes gericht op mijn loopfoontje. Ik ga even berekenen hoe ver en hoe lang we nog dienen te lopen. Ik heb de verlichting van mijn smartphone afgezet om de batterij te sparen.”, zei Kurt en begon verwoed te rekenen en goochelen met coördinatie referentiepunten. Donia keek rond. Het was in deze jungle niet bepaald stil. Ze hoorde grote muggen zoemen, getrippel van kleine dieren, mogelijk microraptors. Ze herinnerde zich de heerlijke kipvleessmaak van die kleine vliegende carnivoren toen ze nog met haar broer,